

கார்த்திகை - மார்கழி

ஹிந்துஸ்தான்

இறக்குமதி & ஏற்றுமதி பிரைவேட் லிமிட்டட்

HINDUSTAN IMPORTS & EXPORTS PTY. LTD.

1991 ஆம் ஆண்டின் நிறைவை அடைகிறோம். வழக்கம் போல அவுஸ்திரேலியாவிலுள்ள இலங்கையர்களுக்கு பாரம்பரிய உணவு வகைகள் கிடைக்கச் செய்யும் பணியிலே ஹிந்துஸ்தான் தொடர்ந்தும் முன்னணியில் நிற்கின்றது. நமது மிகச் சிறந்த வாடிக்கையாளர் நீங்களே. உங்களுடைய ஆதரவுடன் 1992 ஆம் ஆண்டிலும் முன்னணியில் திகழ்வோமென நம்புகிறோம்.

1991 இல் நீங்கள் தந்த ஆதரவுக்கு நன்றி. எதிர்வரும் ஆண்டுகளிலும் உங்கள் மனிகைச் சாமான்களை நீங்கள் பெறுவதிலே உயிர்ப்புடன் தொடர்ந்து பணியாற்றுவோம் என உறுதியளிக்கிறோம்.

ஆண்டு முழுவதும் மதிப்புள்ள பங்களிப்புச் செய்துள்ள முகாமைக்கும் 'மரபு' குழுவினருக்கும் நமது விசேட நன்றிகள் உரியன.

உங்களுடைய ஆதரவுக்கு நமது நன்றியைச் செலுத்தும் சிறிய அடையாளம். இந்தப் பக்கத்திலுள்ள முழுமையாகச் சமர்ப்பித்து, உங்களுடைய நத்தார் பரிசீனைப் பெற்றுச் செல்லுங்கள். (இந்தச் சலுகை 31.12.91 வரையிலும் செல்லும். பிறருக்குத் தத்துக் கொடுத்தல் செல்வாது.)

வியாபார நேரங்கள்:

திங்கள் - வியாளன்	முப 8.00	பிப 6.00	வரை.
வெள்ளி	முப 8.00	பிப 7.00	வரை.
சனி	முப 8.00	பிப 5.30	வரை.
ஞாயிறு/விடுமுறை தினங்களில்	முப 8.00	பிப 5.00	வரை

48-50 Dingley Avenue,
Dandenong, VIC. 3175

உள்ளே...

பரதம்...	நித்தி.....	6
எமக்கு இது தேவை..	வண்ணியன்.....	7
பேசும்படம்	மாவை நித்தியானந்தன்....	10
மெல்பன் காற்று	வாயுபகவான்.....	16
தமிழ்ச் சினிமா...	சிதீபாவன்.....	22
விருந்து	வாகுதேவன்.....	26
நனவிடை தோய்தல்.	எஸ். பொ.	30

அட்டைபடம் : "தாயும் சேயும்" (இந்தியா)

ஆசிரியர் : விமல் அரவிந்தன்

வாசகர்களிடமிருந்து தரமான ஆக்கங்களை மரபு வரவேற்கிறது. அத்துடன் உங்கள் மனதில் எழும் எண்ணங்களை ஏனைய வாசகர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுவதற்கு 'ஆசிரியருக்கு கடிதங்கள்' என்ற பகுதியையும் பயன்படுத்தலாம். எழுதுவன யாவும் சுருக்கமாக அமைதல் விரும்பத்தக்கது.

சந்தா விபரம்.

அவுஸ்திரேலியா - \$12.00 நியூசிலாந்து - \$20.00
 பப்புவா நியூ கினி - \$20.00 பீஜி தீவுகள் - \$20.00
 இலங்கை, இந்தியா - \$10.00 (தபாற்செலவு மட்டும்)
 ஏனைய நாடுகள் - \$30.00
 (அவுஸ்திரேலிய டாலர்கள்)

வருடத்துக்கு ஆறு இதழ்கள்.

Abirame Publications, P.O. Box 232, Wantirna South, Victoria 3152, Australia.

Please make your Cheque/Postal Order payable to 'Abirame Publications'.

MARAPU is published by Vimal Aravinthan on behalf of ABIRAME PUBLICATIONS, P.O.Box 232, Wantirna South, Victoria 3152, Australia. The opinions expressed in Marapu, are those of the authors and do not necessarily represent those of the Editor or of the Publisher. Printed at LA-SHA Prints, 3 Viola Court, Mill Park, Victoria 3082, Australia.

மரபு

சமுலம் சக்கரத்தின் சமுலாத புள்ளியே மரபு.

சுவடி 2

ஏடு 2

தமிழ் கற்பிக்க என்ன வழி?

புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ்க் குழந்தைகள் தமிழையும், தமிழ்க் கவாசாரத்தையும் அறிந்து கொள்ளுதல் பற்றிய சிந்தனைகள் அண்மைக் காலத்தில் அவுஸ்திரேலியாவில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

குழந்தைகளுக்குத் தமிழ் கற்பித்தல் பற்றியும், புலம் பெயர்ந்தோர் எதிர்காலத்தில் முகம் கொடுக்கப் போகும் பலவித பிரச்சினைகள் பற்றியும் 'மரபு' தொடர்ந்து கட்டுரைகளையும், அபிப்பிராயங்களையும் வெளியிட்டு வந்துள்ளது. அண்மையில் மெல்பன் கலைவட்டம் நடத்திய கூட்டமொன்றில் பேசிய மாவை நித்தியானந்தன், வெளிநாட்டில் வாழும் குழந்தைகளுக்குப் பொருத்தமான தமிழ் மொழிப் பாடத் திட்டங்களை வகுப்பது பற்றியும், அவர்களுக்குப் பொருத்தமான கதைகள், பாடல்களை உருவாக்குவது பற்றியும் குறிப்பிட்ட விடயங்களும் சிந்தனைக்குரியவை.

இந்த ரீதியில் மற்றும் பலரும், பல இடங்களிலிருந்தும், நாடுகளிலிருந்தும் சிந்தித்து வந்திருப்பர். இந்நிலையில், எமக்கு அடுத்ததுத் தேவைப்படுவது, இந்தச் சிந்தனைகள் செயல் உருவம் பெறுவதாகும். இதற்காகத் தன்னால் இயன்ற பங்களிப்பைச் செய்ய மரபு பெரிதும் விரும்புகிறது.

ஒரு மொழியைக் கற்பதற்கு சில அடிப்படைச் சூழ்நிலைகள் - வசதிகள் ஒன்றுகூட வேண்டும். கற்பதற்கான ஆர்வம் இருக்கவேண்டும். கற்பிப்பதற்குத் தகுந்த ஆசிரியர் வேண்டும். இவை இரண்டும் மட்டுமல்ல கற்பித்தலுக்கான உகந்த சாதனங்கள் வேண்டும். இந்த மூன்றும் ஒன்று சேர்வது பெற்றோர், பிள்ளைகள், ஆசிரியர்கள், கல்வி நிலையங்களின் கூட்டு முயற்சியினாலேயே சாத்தியமாகும்.

பாடப் புத்தகங்கள்: வெளிநாட்டுச் சூழலில் பிறந்து வளரும் குழந்தைகளுக்கு ஏற்றவகையிலான பாடங்களும், நூல்களும், துணைநூல்களும் பயன்படுத்தப் பட வேண்டும். இங்குள்ள சூழல் இலங்கை, இந்தியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாட்டுச் சூழலிலும் வேறுபட்டது. அதேபோல் இங்குள்ள பிள்ளைகளின் தேவைகளும் வேறுபட்டவை. வெளிநாடுகளில் வாழும் பிள்ளைகளுக்கு ஏற்ற வகையில், தமிழ் பாடப் புத்தகங்கள் இல்லை என்றே சொல்லலாம். அதனால் இங்குள்ள

சிறுவருக்கு இலங்கை, இந்தியா, சிங்கப்பூர் போன்ற நாடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட பாடப்புத்தகங்களை உபயோகிக்கப் படுகின்றன. இது அவசரத்துக்கான ஒரு தற்காலிக முறையாக இருக்கலாமே தவிர, தொடரக்கூடிய ஒன்று அல்ல. இங்கு வாழும் பிள்ளைகள் தமது சூழலுக்கு வேறுபட்ட விடயங்களில் இயல்பாகவே அக்கறை காட்டமாட்டார்கள். இவர்களுக்கு ஏற்ற வகையில், வெளிநாட்டுச் சூழலுக்குப் பொருத்தமான பாடப் புத்தகங்கள் தயாரிக்கப்பட வேண்டும். படம், கதை, பாட்டு போன்ற யாவும் இந்த வகையில், இலகுவாகப் பின்பற்றக் கூடியவாறு அமைக்கப்பட வேண்டும்.

பாடத்திட்டம் : எந்தக் கல்விக்கும் ஒரு பாடத்திட்டம் அவசியம். வயதின் அடிப்படையில், பிள்ளைகள் வெவ்வேறு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு உகந்த வகையில் பாடத்திட்டங்கள் தயாரிக்கப்பட வேண்டும். பாடத்திட்டங்கள் பிள்ளைகளுக்கு சலிப்பை ஏற்படுத்தாமல், அவர்களைக் கவரக் கூடிய வகையில் இருக்க வேண்டும்.

இத்தகைய புத்தகங்களும், பாடத்திட்டங்களும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு மட்டுமல்ல, ஏனைய நாடுகளில் வாழும் பிள்ளைகளுக்கும் கூடப் பேருதவியாக அமையலாம். பல்வேறு நாடுகளில் வாழ்பவர்களும் கூட்டாக உழைப்பதன் மூலம் இத்தகைய முற்சிகளைத் துரிதப் படுத்துவதோடு, அவற்றின் தரத்தையும் மேம்படுத்தலாம். உண்மையில், இது ஒரு பாரிய பணியாகும்.

இதன் ஒரு தொடக்கமாக, பாவருக்குரிய ஒரு பாடப்புத்தகத்தை வெளியிட மரபு தீர்மானித்துள்ளது. இது திடீரெனச் செய்து முடிக்கக்கூடிய ஒரு விஷயமல்ல. மெல்பனில் தரமான ஆக்க முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வரும் மெல்பன் கலை வட்டத்தினர் இதற்கு உணக்கம் தந்திருப்பதோடு, இத்தகைய ஒரு புத்தகத்தை உருவாக்குவதில் உதவவும் முன்வந்துள்ளமையை மகிழ்ச்சியுடன் இங்கு குறிப்பிடுகிறோம்.

இவ்விடயத்தில், எமக்கு எவ்வகையிலாவது உதவக்கூடிய எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் - தமிழ் கற்பிக்கும் பாடசாலைகள் உட்பட - வேண்டி நிற்கிறோம். அபிப்பிராயங்களையும் வரவேற்கிறோம்.

இந்த ஆரம்ப முயற்சியின் வெற்றி, தொடர்ந்தும் இத்துறையில் செயற்பட ஒரு உந்து சக்தியாக - படிக்கல்லாக - அமையும்.

எமது சமூகத்தின் மிகப் பெரும்பான்மையானோரை அமிழ்த்தி வைத்துக் கொண்டுள்ள அரோக்கியமற்ற கலை கலாசார சக்தியிலிருந்து அவர்களை வெளியே இழுத்தெடுப்பதற்கு வேண்டிய சகல தந்திரோபாயங்களையும் நான்காவது பரிமாணம் கையாளும். படிப்படியாக மக்களை அதிலிருந்து மீட்டெடுக்கும் சமூகப் பணியில் நான்காவது பரிமாணம் இறங்கியுள்ளது. முயற்சி கடினமானதுதான். அதற்காக முயற்சிக்காமலே விட்டுவிட முடியுமா?

நான்காவது பரிமாணம்,

P.O. Box 2031, Station C, Downsview,
Ontario M3N 2S8, Canada.

பரதம்: ஒரு ரசிகனின் பார்வை

நித்தி

பரதநாட்டியத்தில் புதுமையும், மாற்றமும் வேண்டுமென்ற குரல் அவ்வப்போது ஒலிப்பதுண்டு. பரதம் தூய்மையானது, அது அப்படியேதான் இருக்கவேண்டுமென்ற வாதமும் உண்டு.

நவீன சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கும், கலை வளர்ச்சிக்கும் ஈடுகொடுத்து, பரதநாட்டியத்தை மேலும் ஜீவனுள்ள, பொருள் செறிந்த, காலத்துக்கேற்ற விளங்கக்கூடிய கலையாக வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். கண்ணனையும், சிவனையும், முருகனையும் மட்டுமல்லாமல், நவீனமான பொருள்களையும் காலத்துக்கேற்ற அன்றாட விஷயங்களையும் பேசக்கூடிய - கையாளக்கூடிய கலையாக பரத நாட்டியம் வளர்வதில் என்ன தவறு?.

இது பரதத்தின் தூய்மைக்கு எதிரான கருத்தல்ல. பரதத்தின் செழுமையைப் பூரணமாகப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்ற கருத்தே. பரதத்துக்கு, தூய்மையுடன் புதியதொரு பார்வையும் தேவையென்ற கருத்தே.

பரதம் உலகின் உன்னதமான ஒரு கலைச் சொத்து என்பதில் எந்தச் சந்தேகமுமில்லை. அது சதிர ஆட்டத்தைப் புறந்தள்ளி எழுந்தது. அவாரிப்பு, ஜதீஸ்வரம், வர்ணம், பதம், தில்லானா என்னும் விதிமுறைகள் கொண்ட மாலையாகப் பரதம் மலர்ந்தது.

ஆனால் அது மாறாமல், வளராமல் அப்படியே தேங்கிய நீராக நிற்க வேண்டாம். சவசலத்தோடும் அருவிபோல என்றும் இளமை குன்றாமல் அது ஓட வேண்டும்.

இன்று பரதநாட்டியத்தில் பெரும்பாலும் அரைத்தமாவே அரைக்கப் படுகிறது என்ற உண்மையை நாம் நேர்மையுடன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இப்படியே போனால், கால ஓட்டத்தில் இக் கலை மக்களிடமிருந்து விலகி மங்கி மறைந்தும் போகலாம்.

ஆண் - பெண் உறவைச் சித்தரிக்கும் விதம், பல சந்தர்பங்களில் பெண்ணடிமைத் தனத்துக்குரிய பண்புகளையும் தாங்கி நிற்கிறது. மொழி விளங்காத பல பாடல்கள் ஆபாசக் கருத்துக்களை அள்ளித் தருவதாக அறிகிறோம். இவற்றுக்கு நாம் - சிறுமியர்கள் உட்பட - பதம் பிடிக்கிறோம். கடவுளைச் சாட்டிக்கொண்டு செய்யப்படும் சிவ காரியங்கள் அசிங்கமாயும், கோமானித்தனமாயும் உள்ளன.

பக்தியைச் சித்தரிக்க மட்டுமல்ல பரதம். வேறு விஷயங்களையும் அது சொல்லலாம். கிருஷ்ண லீலைகளெல்லாம் பக்தியுமல்ல. கடவுள் என்ற திரையைக் கட்டிவிட்டால், வீரசம் பக்தியாகிவிடாது.

பழம் பெருமை பேசிக்கொண்டிருப்பதாற் பயனில்லை. பரதத்துக்கு புதிய வீச்சையும், பரிணாமத்தையும் கொடுக்கத்தக்க ஒரு அசாதாரண கலைஞர், பரதத்தின் பிறப்பிடமான இந்தியாவிலும் இன்னும் தோன்றவில்லையென்பது வெளிப்படையான உண்மை.

இன்று பரதம் உலகெங்கிலும் கற்கப்படுகிறது; ஆடப்படுகிறது. பல இனத்தவரும், மொழியினரும் பரதம் கற்கிறார்கள். பிற கலை, கலாசாரங்களுக்கு மத்தியிலும் பரதம் தளிர்விட்டுப் படர்கிறது. இது ஒரு வாய்ப்பான சூழ்நிலை.

மாற்றங்கள் எங்கும் வரலாம் - புதுமைகள் எங்கும் செய்யப்படலாம். பரிசோதனைகள் எங்கும் மேற்கொள்ளப்படலாம். இன்று பரதத்தில் பரிசோதனைகள் தேவை .

பரிசோதனைகள் எப்பொழுதும் வெற்றிபெற வேண்டுமென்றில்லை. பரிசோதனைகளை மேற்கொள்வதே ஒரு வெற்றிதான் .

ஆனால் இந்தப் பரிசோதனைகள் பரதத்தின் தூய்மையையும், பாரம்பரியத்தையும் அவமதிக்கும் வகையிலோ, அதன் தனித்துவத்தை ஒதுக்கி வைக்கும் வகையிலோ மேற்கொள்ளப்படக் கூடாதென்பது நிச்சயமே

□

எமக்கு இது முக்கியம்; பிள்ளைகளுக்கு எது முக்கியம்?.

வள்ளியான்

நாங்களும் எமது பிள்ளைகளும் எமது பிறந்து வளர்ந்த உணரை விட்டு நாட்டை விட்டு ஏன் இங்கு வந்தோம்? நிச்சயமாக எமது எதிர்காலம் இங்கு சுபீட்சமானதாக, ஒளிமயமானதாக இருக்கும் என்று நம்பியே இங்கு வந்தோம். அத்தோடு எமது நாட்டில் இருந்த சண்டை, கொலை, கொள்ளை ஆகியவற்றிலிருந்து தப்புவதற்காகவும் இங்கு வந்தோம். இங்கு வந்தபின்: "எங்கட உளில நாங்கள் இருந்த இருப்பென்ன? வாழ்ந்த வாழ்க்கை என்ன?; இஞ்சை நாங்கள் ஓடுற ஓட்டமும் படுற பாடும் என்ன? - ஓய்வு இல்லை! நிம்மதி இல்லை. ஒரே pressure! தான்" என்று அலுப்புக் கொட்டி, "என்ன இருந்தாலும் எங்கட உள் போல உலகத்தில ஒரு இடமும் இல்லை" என்று கூறும் பலரைக் காண்கிறோம். "இக்கரை மாட்டுக்கு அக்கரை பச்சை" என்ற நிலைதான் எப்போதும்.

இதுமட்டுமா? நாம் பிறந்து வளர்ந்த எமது நாட்டுச் சமூக கலாசார சூழ்நிலைகளில் இருந்து வேறுபட்ட ஒரு சூழலில் வாழ்ந்து கொண்டு, எமது நாட்டில் நாம் வாழ்ந்து அனுபவித்த சமூக - கலாசார சூழ்நிலைகளை இங்கும் ஏற்படுத்தி வாழவேண்டும் என்று முயற்சிக்கிறோம். அதில் தப்பில்லை.

ஆனால் அந்தச் சமூக கலாசாரப் பெறுமதிகளையும், நம்பிக்கைகளையும் எமது பிள்ளைகள் மீது பலவந்தமாகத் திணிக்க முற்படுவதோடு அது அவர்களுக்கு அவசியமானது என்றும் நம்புகிறோம். இது எவ்வளவு தூரம் சரியானது? நியாயமானது?.

ஒரு இனத்தின் அல்லது சமூகத்தின் பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், உணவு, உடை சமூக அமைப்புகள் என்பவற்றின் சேர்க்கையே கலாசாரம் என்று கூறலாம். இந்தக் கலாசாரப் பரிவர்த்தனைக்கும் வளர்ச்சிக்கும் மொழி அத்தியாவசியமான ஒன்றாக அமைகிறது. நாம் தமிழர். எமது மொழி தமிழ். ஆதலால் தமிழை எமது பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்க முயற்சிக்கிறோம். அதற்குப் பலகாரணங்களுண்டு. ஆங்கில மொழி தெரியாத எம்மவர்களுடன் (ஒரு வேளை ஊருக்குப் போனால்) தொடர்பு கொள்ள உதவும் என்பதற்காகவும் எமது கலை, கலாசாரப் பாரம்பரியங்களை அறிய உதவும் என்று நம்புவதனாலும், இன்னும் எமக்கு விளங்காத பல காரணங்களுக்காகவும் தமிழை எமது பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கிறோம். இந்தத் தமிழ் கற்கும் விஷயத்தில் பெற்றோருக்கு இருக்கின்ற ஆர்வத்தில் எந்தளவு ஆர்வம் பிள்ளைகளுக்கு இருக்கின்றது! அவர்களுக்குத் தமிழ் படிக்கவேண்டும், அதைப் பேச வேண்டும், எழுத வேண்டும், அதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்கின்றதா? அதற்கான தேவை அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்றதா? இரண்டு தமிழ் தெரிந்த பிள்ளைகள் கூடப் பெரும்பாலும் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் போது தமிழில் கதைப்பது அருமையாக இருக்கிறது. இங்கு, இந்நிலையில் பெற்றோரின் ஆசைக்காக எமது பிள்ளைகள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ தமிழைப் படிக்கின்றார்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இதே நிலைதான் தமிழ்க் கலைகளைப் பொறுத்தவரையிலும். அண்மையில் தமிழ் கலை கலாசாரத்தில் ஈடுபாடும், பற்றும் கொண்ட, அவற்றுடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய நண்பர் ஒருவர் வெளியிட்ட நம்பிக்கை இழந்த விரக்தியான கருத்து பின்வருகிறது. "மற்றவர்களைப் பற்றி நான் சொல்லவில்லை. எனது சொந்த அனுபவத்திலிருந்து எனது பிள்ளைகளின் அனுபவத்தைக் கொண்டு சொல்கிறேன். இவங்கையிலும் பிறகு இந்தியாவிலும் இருக்கும் வரை மூத்தமகள் பரதநாட்டியத்திலும், இளைய மகள் வீணையிலும் மிகவும் விருப்புடனும்.

திறமையுடனும் ஈடுபாடுகாட்டி அவற்றைக் கற்றதோடு முதன்மை நிலையிலும் இருந்தனர். இந்தியாவிலிருந்து இங்கு வரும்போது ஒரு புது வீணையும் வாங்கிக் கட்டிக் காவி வந்தோம். இங்கு வந்து ஓரிரு வருடத்துக்குள் பிள்ளைகளுடைய அன்றாட வாழ்க்கைமுறை, சமூக கலாசார சூழ்நிலை என்பவற்றின் மாற்றத்தால் அவர்களது விருப்பு வெறுப்புக்கள் கலை கலாசாரத் தேவைகள் எல்லாம் மாற்றமடைந்து

விட்டன. வீணை கவனிப்பாரற்று தூசி படிந்த ஒரு நூதனப் பொருளாக ஒரு மூலையில் கிடக்கிறது. பரத நாட்டியம் கைவிடப்பட்டு அதைப் பற்றிக் கதைப்பதே கிடையாது. அவர்கள் Rock & Roll Music ஐயும் மற்றும் மேற்கத்திய பாடல்களையும் இசை நிகழ்ச்சிகளையும் விரும்பி ரசிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்” என்றார் அவர்.

இவ்வாறு நடை, உடை, பாவனை, மொழி, கலை எல்லாவற்றாலும் அவர்கள் இந்த வெண்சமுத்திரத்திலே ஒரு கறுப்பு வெள்ளைக்காரர்களாக மாறிவிட்டார்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு மேற்பட்ட வரலாறுள்ள ஒரு உன்னதமான கலாசாரத்தின் வாரிசு நாங்கள் என்று சொல்வது எமது பிள்ளைகளுக்கு அவசியந்தானா? அவசியந்தான் என்று பெற்றோராகிய நாம் வலிந்து இழுத்துப் பிடித்தாலும் பிள்ளைகள் எவ்வளவு தூரம் அதை serious ஆகக் கருதுகிறார்கள், கடைப்பிடிக்கிறார்கள் என்பதே இங்கு கவனிக்கவேண்டியதாகும்.

மேலும் இந்த நாட்டில் எமது பிள்ளைகள் தன்னம்பிக்கையுடனும் தாழ்வுமனப்பான்மை இன்றியும் வாழ்வதற்கு அவர்கள் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து போட்டிபோட்டுக் கல்வி கற்று முன்னுக்கு வர முயற்சிக்க வேண்டும். அதை விட்டு விட்டு மற்றவர்களிலிருந்து அவர்களைப் பிரித்து தனிமைப்படுத்தி வைத்தால் அவர்களிடையே நம்பிக்கையின்மை, தாழ்வுமனப்பான்மை என்பன ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. இந்த வெண்சமுத்திரத்தில் இறங்கி நீந்திக் கரை சேரவும், சுழியோடி முத்து எடுக்கவும் அவர்கள் முயற்சிக்க வேண்டும். எனவே, கலை, கலாசாரம், மொழி என்று கூறி எமது பிள்ளைகளை மற்றவர்களிலிருந்து வேறு படுத்தித் தனிமைப் படுத்துவதை நாம் தவிர்க்க வேண்டும். அதற்காக எமது தனித்துவமான பண்புகளைக் கைவிட்டு நாம் முற்று முழுதாக வெள்ளையர்களுடன் ஒன்றாகிச் சங்கமித்து விடவேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. எமக்கென்று அமைந்த சில தனித்துவமான பண்புகளைக் கைவிடாத அதே நேரத்தில் மற்றவர்களிலிருந்து அன்னியப்படாத நிலையில் எமது பிள்ளைகளை வாழ வைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் இந்த நாட்டின் பிரதான நீரோட்டத்தில் எதிர்நீச்சல் போட்டு முன்னேற முடியும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலான குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டியது என்னவென்றால் எமது பிள்ளைகளை இச் சமூகத்தில் ஒரு நல்ல பிரஜைகளாக வாழ நெறிப்படுத்துவதேயாகும்

*

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் எமது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் கற்பிப்பது பற்றியும், இந்நாடுகளில் எமது எதிர்காலச் சந்ததியினர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் பற்றியும் முந்திய மரபு இதழ்களில் சில கட்டுரைகள் வெளியாகியிருந்தன.

இவ்விஷயம் பற்றிய மற்றொரு கண்ணோட்டம் இங்கு பிரசுரமாகியுள்ளது. ஏனைய வாசகர்களும் தமது அபிப்பிராயங்களை எழுதி அனுப்பலாம்.

பேசும் படம்.

மாவை நித்தியானந்தன்

நாடக மாந்தர்:

அப்பு, ஆச்சி, மகன், கதாநாயகன், கதாநாயகி,
வில்வன், கொழையன், சிவபெருமான், உமாதேவி,
படம் பார்ப்பவர்கள் சிவன், வில்வனின் உதவியாட்கள்
சிவன் .

(மேடை இருபகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு இந் நாடகம் நிகழும். ஒரு பகுதியில் சினிமாப் படம் பார்க்க வந்த பார்வையாளர்கள் அமர்ந்திருக்கின்றனர். இவர்களில் முன் வரிசையில் அமர்ந்திருக்கும் அப்பு, ஆச்சி, அவர்களுக்கு நடுவே இருக்கும் மகன் ஆகியோரும் அடங்குவர். சில கதிரைகள் வெறுமையாகவும் உள்ளன. மேடையின் மற்றப் பகுதியில் சினிமாப் படத்தின் காட்சிகள் நடைபெறும். ஒளியின் உதவியுடன் அந்தந்தக் கட்டம் நடைபெறும் மேடைப் பகுதிகள் முக்கியப்படுத்தப்படும். அப்பு கசங்கிய வேட்டி- சால்வையுடனும், ஆச்சி பழைய நூற் சேலை அணிந்தும் காணப்படுகின்றனர். இளைஞனான மகன் காற்சட்டை, சேட் போட்டு, மீசை விட்டு நவீன பாணியில் இருக்கிறார். பின்னணியில் சினிமாத் தியேட்டர் மணி அடிக்கிறது).

மகன்: அப்பு, முதல் மணி அடிச்சிட்டுது. இரண்டாம் முறை அடிச்சு, மூண்டாம் முறையும் அடிக்கப் படம் துவங்குமணை. அங்கை தெரியுது ஒரு வெள்ளைச் சீலை பாரணை அதிலைதான் படம் விழும்.

அப்பு: (ஆச்சியிடம்) இஞ்சாரப்பா, நீ எங்காலை பாத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். துவங்கப் போகுதாமெல்லே. நேராய் அங்கை முன்னாலை பார்.

ஆச்சி: துவங்கட்டனப்பா, பாப்பம். ஏன் அவசரப்படுகிறியள்?.

அப்பு: அதல்லக் கேட்டியே, இந்த பயஸ்கோப்புகள் இதுகளுக்கெல்லாம் வாற ஆளே நான்?. சொல்லு பாப்பம். உங்கள் ரண்டு பேற்றை எடுபாட்டாலையும் இண்டைக்கேதோ கூடக் கொண்டு வந்திட்டன். முன்னம் முன்னம் இண்டைக்குத்தான் சினிமாக் காட்சியொன்றை பாக்கப் போறன். பாப்பம்...

ஆச்சி:

நானும் அப்பிடித்தானேயப்பா... முன்னம் முன்னம்.. உங்களை கலியாணம் கட்டியும் இந்தளவு வருசமாகுது. ஒரு நாளாவது ஒரு பயஸ்கோப்புக்கெண்டு இரண்டு பேரும் வெளிக்கிட்டிருப்பமே?...

அப்பு:

அதுதான் ஒரு குறை. ஏ! சந்தியில்ச் சுவர் வழிய ஒட்டியிருக்கிற உவங்கடை நோட்டீசுப் படங்களைப் பாக்கவே கண்சூசுது. நீயும் ஒரு கதை.

ஆச்சி:

அதெண்டால் உண்மைதான். ஆனால் இது ஏதோ பக்திப் படமாமெண்டெல்லே தம்பி சொல்லுறான். சுவாமியள், கோயில் குளம் எல்லாம் காட்டுவங்களாமப்பா. முருகா...

மகன்:

நல்லொரு படமணை அப்பு, இது. பாரன் காட்டேக்குள்ளை. அதுதானே நான் நாலாம் முறையும் பாக்க வந்திருக்கிறன்.

அப்பு:

சரி சரி பாத்து விடுவம். நாளைக்கு நாங்கள் இருக்கிறமோ இல்லையோ.

மகன்:

இந்தியாவிலை உள்ள எல்லாத் தலங்களும் இதிலை வரும். சிதம்பரம், பழனி, திருச்செந்தூர், மதுரை, காசி அது இதெண்டு எல்லாம் காட்டுவாங்கள். சுவாமியளும் வரும். சும்மா ஆக்களும் வருவினம். கதை என்னவோ, இந்தக் காலத்திலை நடக்கிறகதைதான். காதல், சோகம், பாட்டு, டான்ஸ், ஜோக், பைற், ரேஸ் எண்டு ஒரு கணக்கில்லை. (குதாகலமாக) பாருங்கோவன்.

ஆச்சி:

தம்பி, பழனி வரேக்கை மறந்து போகாமல் எனக்கொருக்காச் சொல்லிப்போடு ராசா. முருகா, என் குலதெய்வமே.

(இரண்டாம் முறை மணி அடிக்கிறது.)

மகன்:

இரண்டாம் மணியும் அடிச்சிட்டது. இன்னும் எப்பனாலை படம் துவங்கும். கேட்டுக் கொள்ளுங்கோ, படம் நடக்கேக்கை பிலத்துக் கதைக்கப்படாது. மற்றவையைக் குழப்பும்.

(எல்லோரும் நேரே பார்த்தபடி அமைதியாக இருக்கின்றனர். சிறிது நேரத்தில் மூன்றாம் மணி அடிக்கிறது. மேடை திடீரென இருண்டு, பின் ஒளிப்பொட்டு அப்பு, ஆச்சி, மகன் ஆகிய மூவர் மீதும் வீழுகிறது. பின்னணியில் வாத்தியங்களும், படத்தில் வருவதுபோன்ற சத்தங்களும் கேட்கின்றன. எல்லோரும் படத்தை ரசிப்பது போலப் பாவனை செய்கின்றனர். ஒலிகள் சகிதம் வாளுடன் கதாநாயகன் மேடையில் தோன்றுகிறார்)

மகன்:

உவந்தான் கதாநாயகனணை, அப்பு. வானோடை...

கதாநாயகன்:

ஹ ஹ ஹ ஹா! வான்! பளிச் பளிச்சென ஒளி தெறிக்கும் கொலை வான்! இந்த ஒரு வாளைக் கொண்டு உலகத்தையே திருத்திக் காட்டுகிறேன்! திருடர்களை அழிப்பேன்! கயவர்களை ஒழிப்பேன்! ஏழைகளை வாழ்விப்பேன்! தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பேன்! பட்டினி பறக்கும்! செல்வம் கொழிக்கும்! ஹ ஹ ஹா! (பின்னணி இசை).

மகன்:

கொமேடியன் வரப்போறானணை இனி. பார் பகிடியனை. (மகன் பல்லைக் காட்டியபடியே பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறார். இப்பொழுது மேடையில் கதாநாயகன் போய், கொமேடியன் வந்து நிற்கிறான். கொமேடியன் 'நங்க் நொங்க் நிங்க்' என்று விதம் விதமாய் ஒலிகள் எழுப்புகிறான்). பார் வாழைப் பழத் தோலிலை சறுக்கி விழப்போறான், ஆய்.

கொமேடியன்:

ஹோ! ஆ! அப்பாடா! முது முறிஞ்சுப்பிட்டுதே! வாழைப் பழத் தோலை வழியிலையா போடுறது!.

(படம் பார்ப்பவர்கள் எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரிக்கின்றனர். காதல் காட்சிக்கான இசை தொடங்குகிறது).

மகன்:

ஆ, இப்ப காதல் காட்சி துவங்கப் போகுது, ஆய். உதிலை ஹீரோவும் ஹீரோயினும் பாடுற சோக்கான பாட்டும் ஒண்டு வருகுதணை.

ஆச்சி:

எட மேனை, எங்கையடா கோயில் குளமொண்டையும் இன்னும் காணெல்லை.

மகன்:

எணை அதுகள் வருமணை. இப்ப உதைப் பார்.

க.நாயகன்:

அன்பே! என் உயிர் கவர்ந்த ஒவியமே! எவருக்குமே பணிந்தறியாத என்னை உன் வேல்விழிகளின் வீச்சினால் ஒரு கணத்திலே அடிமையாக்கி விட்டாயேட, கள்ளி!.

கதாநாயகி:

(நாணி) ம், சும்மா போங்களேன்.

க.நாயகன்:

நேற்றுத்தான் உன்னைக் கண்டேன். உடனே என் உயிரையே உன்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டேன், கண்ணே. நீயின்றி நானில்லை.

க.நாயகி:

நீங்களின்றி நானில்லை, அத்தான்.

க.நாயகன்:

என் உயிரே! இந்த மண்ணுலகில் எங்கள் காதல் என்றென்றும் நின்று நிலைக்கும் வண்ணம் என்ன நிறுவப்

போகிறேன் தெரியுமா? தங்கக் கூரை கொண்ட, கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ண மாளிகை! அதன் முன்னால், கண்ணாடியினால் கவர்ச்சிமிக்க உன் உருவச் சிலை! பாதரசத்திலே ஒரு தடாகம்! பாரேன், நீயே பார்த்துப் பரவசமடையப் போகிறாய்.

க.நாயகி: அப்படியா அத்தான்! உங்களுக்கு என்மேல்தான் எவ்வளவு அன்பு!

(பாடல் தொடங்குகிறது)

க.நாயகி: செல்லச் செல்லக் கதைகள் பேசும் சின்னக் கண்ணனே! என் காதல் மன்னனே!

க.நாயகன்: செல்லச் செல்லக் கதைகள் பேசும் சின்னக் கள்ளியே! என் காதல் வெள்ளியே! ஓ... ஓ... ஓ...

க.நாயகி: ஓ... ஓ... ஓ... உன்னைக் கண்ட நாள் தொடக்கம் உறக்கமில்லை! நெஞ்சம் மறக்குதில்லை!

க.நாயகன்: உன்னைக் கண்ட நாள் தொடக்கம் எனக்கு நீயே! ஓ... உனக்கு நானே!

க.நாயகி: ஓ... ஓ... ஓ...

க.நாயகன்: ஓ... ஓ... ஓ... அள்ளிக் கொள்ளவா?

க.நாயகி: துள்ளி ஓடவா?

க.நாயகன்: தூரத்திப் பிடிக்கவா?

க.நாயகி: விலத்தி ஒளிக்கவா?

இருவரும்: ஆ... ஆ... ஓ... ஓ...

(தூரத்திப் பிடிக்கும் இசை. இருவரும் தூரத்திப் பிடிக்கின்றனர்).

க.நாயகன்: ஆ... ஆ... பிடித்து விட்டேனே!

க.நாயகி: ஓ... ஓ... கொடுத்து விட்டேனே!

க.நாயகன்: செல்லச் செல்லக் கதைகள் பேசும் சின்னக் கள்ளியே! என் காதல் வெள்ளியே!

க.நாயகி: செல்லச் செல்லக் கதைகள் பேசும் சின்னக் கண்ணனே! என் காதல் மன்னனே!

(சிறிது நேர வாத்திய இசையைத் தொடர்ந்து அதனை அமுக்கி மழை, இடி, ஓசைகள் மேலெழுகின்றன. கதாநாயகனும், கதாநாயகியும் மழையில் தோய்வது போலப் பாவனை காட்டுகின்றனர்)

அப்பு: (குறுக்கிட்டு) உதேனடா தம்பி உவை மழையுக்கை தோய்ஞ்சு தோய்ஞ்சு பாடுகினம்?.

மகன்: பேசாமல் படத்தைப் பாரணை அப்பு.

க.நாயகன்: கொட்டும் மழை காட்டுதே உன் கட்டழகை றோட்டிலே!

க.நாயகி: ஆ... ஆ...

க.நாயகன்: ஓ... ஓ...

இருவரும்: ஓ... ஓ... ஓ... ஓ...

(மீண்டும் தூரத்திப் பிடித்தல்)

(குறுக்கிட்டு) உதேன்ராப்பா இரண்டு பேரும் ஆளையாள் கவைச்சப் பிடிக்கினம், இந்த அடைமழையுக்கை. இடென்ன கோதாரியறுப்பு! (தலையில் கையை வைத்துச் சிரிக்கிறாள்)

க.நாயகன்: முத்தமிடவா?

க.நாயகி: தித்திக் குமா?

(நெருக்கமாக)

க.நாயகன்: முத்தமிடவா?

க.நாயகி: தித்திக் குமா?

ஆச்சி: (குறுக்கிட்டு) சிச்சிச் சி சீ! (கண்சைளைப் பொத்துகிறாள்).

(கதாநாயகி திடீரென விலகி ஓடுகிறாள்)

க.நாயகன்: கிட்டக் கிட்ட வந்தால் நீயும் எட்டி எட்டிப் போறியே!

க.நாயகி: தொட்டுப் பேச முன்னம் தாலி கட்டும் சட்டம் ஊரிலே!

க.நாயகன்: இது நியாயமா?

க.நாயகி: அநியாயமா?

க.நாயகன்: ஆஹா!

க.நாயகி: ஓஹோ!

க.நாயகன்: செல்லச் செல்லக் கதைகள் பேசும் சின்னக் கள்ளியே!
என் காதல் வெள்ளியே!

க.நாயகி: செல்லச் செல்லக் கதைகள் பேசும் சின்னக் கண்ணனே!
என் காதல் மன்னனே!

(வில்லன் வருகின்ற இசை, கார்ச் சத்தம்)

மகன்: ஆ, பாருங்கோ பாருங்கோ; உவன் தான் வில்லன்.
பென்ஸ் காரிலை வந்து இறங்கிறான். வில்லனுக்கும்
உந்தப் பெட்டையிலைதான் காதல். கதாநாயகனோடே
சவிள் 'பைற்'றொண்டு துவங்கப் போகுது.

அடுத்த இதழில் முடிவுறும்.

இலக்கியவாதிகளும் போதனாசிரியர்களும்.

இலக்கியவாதிகளும் போதனாசிரியர்களும் என்ற கட்டுரை கடந்த இதழில்
இடம்பெற்றது. அது தொடர்பாக வாசகர் ஒருவரின் கருத்து இங்கே
இடம்பெறுகிறது.

இலக்கியவாதிகளுக்கு போதனாசிரியர் தேவையில்லை. உண்மைதான்.
இலக்கியம் சுயம்புவாக உருவாகாது. கூலிக்கு மாறடிக்கக் கூடாது.
சாதனை படைத்தவர்களைச் சரித்திரம் மறவாது. மகாபாரத மல்லன்
கடோற்கசனை புகழ்பவர்கள் நெல்லியடி மில்லரை மறப்பது நியாயமானது
தான். ஏனென்றால் இவர்களுக்கு போதனாசிரியர்கள் தேவையில்லை.

மண்ணைமீட்கும் பணியில் ஈடுபட்டோரைப் போற்றி இலக்கியம்
படைக்கவேண்டும் என்று யாரும் சொல்வவில்லை. ஆனால் ஒரு
தசாப்தத்திற்கு மேலாக இந்தப் போராட்டத்தால் ஏற்பட்ட விளைவுகள்,
தாக்கங்கள் இந்தக் கட்டத்தில் படைக்கப்படுதல் இலக்கியங்களில் இலங்க
வேண்டும். இன்றி காலத்துக்கு ஒவ்வாத படைப்புகள் காலத்தால்
அழிந்துவிடும். போராட்டத்தால் ஏற்படும் தாக்கங்கள் படைப்பாளிகளுக்கு
பல்வேறு கருக்கள் உருவாயினும், அவற்றைக் களைந்து வேறு
கருக்களை நாடுவது தாய்கிண்ணி பிச்சை எடுக்க தம்பி
கும்பகோணத்தில் அன்னதானம் செய்வதுபோலாகும்.

'சிட்டுக்குருவிக்கென்ன கட்டுப்பாடு தென்றலே உனக்கெது சொந்தவீடு'
என துள்ளித் திரிந்த ஜெயலலிதாவின் கவர்ச்சியுடன் திராவிட நாட்டுப்
போராட்டத்தை ஒப்பிடுவது நன்றன்று. அன்றைய திராவிட நாட்டுப்
போராட்டத்தில் உருவான கண்ணதாசனின் காவியங்கள் (கண்ணதாசன்
கவிதைகள் 1, 2 & 3) இன்றும் அன்றைய எழுச்சியை புடம்போட்டுக்

39ம் பக்கத்தில்....

மெல்பன் காற்று

“அவுஸ்திரேலியாவும் இந்த வழியில்தான் போகுது” என்று தீர்க்க தரிசனம் சொன்னவரைப் பற்றிக் கடந்த இதழில் வந்தது. இந்தத் தீர்க்க தரிசனம் ‘பலித்துவிடோ’ என்ற ஏக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறது அண்மையில் இங்கு நடந்த மற்றொரு ‘டின்னர் டான்ஸ்’ நிகழ்ச்சி. “டின்னர் டான்சில் பொலிஸ்” என்று ‘மரபு’ மே இதழில் ஒரு அன்பரும், “பொலிஸ் வராதபடி நடப்போமாக” என்று ஜீவை இதழில் மற்றொரு அன்பரும் அபிப்பிராயங்கள் எழுதினர். இப்பொழுது மீண்டும் டின்னர் டான்சில் பொலிஸ்!

கேலி.. 'நக்கல்'.. வீம்பு.. வாக்குவாதம்.. அச்சுறுத்தல்.. கவைனார் மானாங்கம்.. அடி, உதை.. போத்தல் நொருக்கல்.. கார்க்கண்ணாடி சிதறல்.. இரத்தம்.. பொலிஸ் வருகை..

இவ்வளவும் அகதிகளுக்குப் பணம் சேர்க்க நடந்த நிகழ்ச்சியில், மனதுக்கு மிக வேதனையானது. ஒவ்வொரு மெல்பன் தமிழனும் வெட்கப்பட வேண்டியது. நசுக்கி வதைக்கப்படும் ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நடக்கும் நடப்பா இது? அல்லது அங்கிருந்து தப்பி ஓடிவந்து விட்ட பெருமத்தின் ஒரு வெளிப்பாடா?.

இதே தினம் புரட்டாசிச் சனாக்குச் சிவர் வீரதமும் பிடித்தார்கள். நவராத்திரி பூசை செய்தனர் மற்றும் பவர்.

“டின்னர் டான்ஸ் எல்லாம் எங்கடை ஆக்களுக்குப் பழக்கமில்லாத விஷயம். இதுகள் அலைக்குச் சரிவராது” என்றார் ஒரு அன்பர். “காவலுக்குச் செக்குரிட்டிப் படை போட்டு நடத்தவேணும்” என்றார் இன்னொரு அன்பர்.

*

ஒக்டோபர் 13ம் திகதி மெல்பனில் ஒரு நல்ல விஷயம் நடந்தது. மெல்பன் தமிழ் வகுப்புகளில் படிக்கும் சிறுவர் சிறுமியரெல்லாம் மேடையில் ஏறி இனிய தமிழ் பேசினர். பாடனார். ஆடனர். நாடகமும் நடத்தனர். தமிழ்ப் பாடசாலைகளையும், அவற்றில் தமது சொந்த நேரத்தையும் சக்தியையும் செவண்டும் ஆசிரியர்களையும் இதற்காகப் பாராட்ட வேண்டும்.

பல நிகழ்ச்சிகள் நன்றாக இருந்தன. கவைனார் இலக்கியத் திறன் உள்ளவர்களுடன் கவந்துரையாடுதல் எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளில் சிற்சில குறைபாடுகள் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க உதவும்.

பதினொரு வருடங்களுக்கு முன்னர் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, தொடர்ந்து நடந்துவரும் இந்த வகுப்புகளில் இப்பொழுது நூறு மாணவர்கள் இருப்பதாகப் பெருமையுடன் சொன்னார் நிகழ்ச்சித் தலைவர். தமிழ் கற்பதும், கற்பிப்பதும் பெருமைக்குரியதே. ஆனால், பல்லாயிரம் தமிழ்ப் பிள்ளைகள் வாழும் மெல்பனில் நூறு பிள்ளைகள் மட்டும் தமிழ் படிப்பது பெரிய சாதனையல்ல. இந்தத் தொகையைப் பெருக்க என்ன செய்யலாம் என்று சிந்திப்பது அவசியம்.

பலவந்தமாக எவ்வீதும் தமிழ் வகுப்புகளைத் திணிக்க முடியாது. இது தமிழுக்கு 'ஆதரவு' திரட்டும்

வீடியோமூலம். வகுப்புகள் பிள்ளைகளைக் கவர வேண்டும். அதற்கும் மேலாக, பெற்றோரைக் கவர வேண்டும். 'கிழமைக் கொருதரம் பிள்ளைகளைக் காரில் ஏற்றி இறக்கி மினக்கெடுவதற்கு ஏற்ற பிரதிலன் உண்டு' என்று பெற்றோர் நம்ப வேண்டும்.

இந்த முறையில் தமிழ் வகுப்புகளும், பாடத் திட்டங்களும், கற்பித்தல் முறைகளும் வளர்ச்சி பெறப் பாடுபடுவோம்.

*

ஆங்கில நிகழ்ச்சியொன்றில், பார்வையாளருக்கு முன்கூட்டியே தரப்பட்டிருந்த சில அறிவுறுத்தல்கள்:

"We would like to remind you that the sound of coughing, rustling paper and the bleep of digital watches may distract the actors and your fellow audience members"

"The right of admission is reserved"

"Latecomers may not be admitted until there is a convenient break in the program"

இத்தகைய அறிவுறுத்தல்கள் நல்ல ஆங்கிலக் கலை நிகழ்ச்சிகளில் ஒரு சாதாரண அம்சம். இவை பார்வையாளர்களின் பொதுவான நலன் கருதியவை. ஒருவரின் தன்னிச்சையான செயல் மற்றெல்லவாரையும் பாதிக்க கூடாது என்ற உள்நோக்கம் இதில் உண்டு.

பேப்பரின் சலசலப்பு, இருமல் - இவற்றையே தவிர்க்கக் கோரும் இவர்கள் எங்கே, நாங்கள் எங்கே! நிகழ்ச்சிகளில் பிள்ளைகள் கூச்சலிடும். அங்குமிங்கும் ஓடித் திரியும். தாடி வளர்ந்த 'பிள்ளைகள்' கூடக் வீசிலடிப்பர். 'கொமென்ட்' அடிப்பர். (இது ஒருவகை மனநோய்தான். தாமும் இருக்கிறோம் என்று மற்றவர்கள் கவனத்தைத் தம் பக்கம் ஈர்க்கும் சில்லறை ஆசை.) சிவா பக்கத்தில் இருப்பவருடன் அப்பொழுதுதான் கதையளப்பர்.

*

கருத்துச் சுதந்திரம், சிந்தனைச் சுதந்திரம் என்பன பற்றி மெல்பன் காற்றில் முன்பும் வந்தது. இது பற்றி எத்தனை தரம் எழுதினாலும் தகும்.

பெரும்பான்மைப் பலத்தால் நசுக்கப்பட்ட இனம் எமது இனம். எனவே, சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பற்றி எங்கும், எப்பொழுதும் வீழிப்புடன் இருத்தல் எமது கடமை.

பெரும்பான்மைதான் சரியென்று வாதிப்பது எவ்வளவு மடைமையென்பது வேறெவரையும் விட எமக்குக் கூடுதலாக விளங்க வேண்டும். ஏனென்றால் சிங்களப் பெரும்பான்மை எவ்வளவு பிரைவிட்டதென்பதை நாம் அறிவோம்.

தனியொருவன் கருத்தை உலகமே எதிர்த்த காலங்களுமுண்டு. பின் உலகமே அதை ஏற்ற கதையும் உண்டு.

சிந்தனைச் சுதந்திரத்துக்கு மாற்றுக் கிடையாது. உண்மையை நேசிப்பவன், உயிர் போனாலும் தான் நம்பியதைச் சொல்லியே தீர்வான். சிந்தனையாளனைச் சிறையில் அடைத்த அரசாங்கங்களும், எழுத்தாளனுக்கு மரண தண்டனை போட்ட அரசாங்கங்களும் உண்டு. இவற்றால் அவர்களை அசைக்கமுடியாமல் போன வரவாறுகளும் உண்டு.

எனவே, சுதந்திரத்தைப் போற்றும் இந்த நாட்டுக்கு வந்துள்ள நாமும் சுதந்திரத்தை நேசித்து வாழ்வோம். மற்றவர் கருத்தையும் கேட்போம்; சிந்திப்போம். (ஏற்பதும் விடுவதும் வேறு).

அரசியல் என்றாலே வேறுபட்ட கருத்துக்களின் சந்திப்புத்தான். வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கணபதே அரசியல் யதார்த்தம். எமக்கு இன்று அதிகம் தேவைப்படுவதும் கூட.

*

சிவர் மட்டும் ஏன் இடது கைக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள்? விஞ்ஞானிகள் சிவர் ஒரு விநோதமான முடிவை நூலொன்றில் இப்பொழுது வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இவர்களின் கருத்துப்படி, 50கோடி வருடங்களின் முன் வாழ்ந்த ஒரு கடற் பிராணிதான் இதற்குக் காரணமாம். இந்தப் பிராணிக்கு அதன் மலவாயிலோடு சேர்ந்து இடது புறத்திலே ஒரு காது இருந்ததாம். அதனால், அப் பிராணி எப்பொழுதும் வலப் பக்கமே சரிந்து சரிந்து கிடந்ததாம். பலகோடி வருடங்களின் கூர்ப்பினால் மனிதன் சமனிலையை அடைந்து விட்டாலும், இந்த வலப்புறத் தன்மை இன்னும்

காணப்படுகிறதாம். ஆனால் சிவர் மட்டும் ஏன் இடது கைக் காரர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதுதான் இந்த விஞ்ஞானிகளுக்கு மர்மமாக இருக்கிறது. 50 கோடி வருடங்களின் முன் பிராணி இடப் புறமாகச் சரிந்து கிடந்திருந்தால், எம்மிற் பெரும்பான்மையோர் இப்பொழுது இடதுகைக்காரர்களாக இருந்திருப்பார்கள் என்கின்றனர் விஞ்ஞானிகள்.

நம்பலாமா?

*

அவுஸ்திரேலிய லிபரல் கட்சி புதிய " நுகர்வோ வரீத் " திட்டம் (Consumption Tax proposal) இதுவரை முன்வைத்துள்ளது. இதில் தப்பொன்றுமில்லை. நுகர்வு வரிக்குச் சாதகமாகவுருபாதகமாகவும் பல நியாயங்களை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். முதலாளித்துவப் பொருளாதார அமைப்பில் நடக்கும் உலகப் பொருளாதாரப் போட்டிக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் தீண்டுகிறதும் அவுஸ்திரேலியா. நிவப்பரப்பில் பெரிய நாடாக இருக்கும் சிறிய பொருளாதாரத்தையும், சிறிய ஜனத்தொகையையும், சிறிய உள்நாட்டுச் சந்தையையும் கொண்டுள்ள அவுஸ்திரேலியா, தனது உற்பத்தித் திறனையும், வர்த்தகத் திறனையும் எல்ல வகையிலும் மேம்படுத்துவது பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியமானதே.

ஆனால், லிபரல் கட்சியோ தனது 'வலதுசாரித் தளத்தை' துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டும் வகையில், புலம் பெயர்ந்தவர்களையும், வெளிநாட்டு உதவியையும் 'கடிக்க' முற்பட்டுள்ளது. குடிவரவைக் கட்டுப்படுத்துதல், குடிவந்தவர்களுக்கான உதவிப்

பணத்தை நிறுத்துதல், வெளிநாட்டு உதவியைக் குறைத்தல்... இவையெல்லாம் அவஸ்திரேலியாவைக் குணப்படுத்த விரும்பும் கட்சி முன்வைத்துள்ள 'மருந்து வகைகள்' இதே நோத்தில், அவஸ்திரேலியாவுக்கு உலக அரங்கத்தில் 'மதிப்பான இடமும்' கோரப்படுகிறது.

ஏற்கனவே வெளிநாட்டு உதவிக்காக அவஸ்திரேலியா செலவிடும் தொகை மிகச் சிறியதே. தேசிய உற்பத்தியில் 0.35 வீதம். ஐ.நா. சபை கேட்டுக்கொண்ட குறைந்தபட்ச அளவின் அரைவாசி. இந்த உதவியைக்கூட, கிட்ட உள்ள நாடுகளுக்கே கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி அதிலும் 'அரசியல் விபாரம்' செய்யும் விபரல் கட்சியின் முனைப்பு கேவலமானது.

பொருளாதாரப் பின்னகர்வினால் அல்லலுற்றுக் கொண்டிருக்கும் அவஸ்திரேலிய மக்களை இந்த யோசனைகள் கவரலாம். இதனால் கட்சிக்குச் செல்வாக்கும் அதிகரிக்கலாம். இந்த ஆசையே யோசனைகளின் அடிப்படை என்று சந்தேகிக்கவும் நியாயமுண்டு.

வாயுபகவான்

அவுஸ்திரேலியாவின் பல பாகங்களிலும் ஒழுங்கு செய்யப்படும் முக்கியமான சமூக நிகழ்ச்சிகள் பற்றிய குறிப்புகளை பிரசுரிப்பதில் மரபு மகிழ்ச்சியடைகிறது.

நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்பவர்கள், அவை பற்றிய முழுமையான விபரங்களை நேரத்தோடு எமக்கு அறியத்தகுதல் அவசியம். தொடர்புகளுக்கு மரபு முகவரியை அல்லது (03)-752-7161 என்ற தொலைபேசி இலக்கத்தைப் பயன்படுத்தலாம்.

வெளிவந்துள்ளது

அவுஸ்திரேலியாவில் ஆத்திசூடி

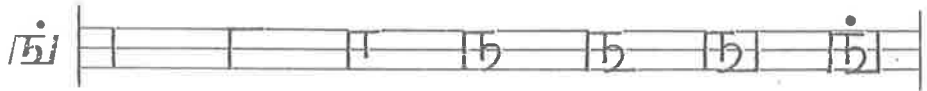
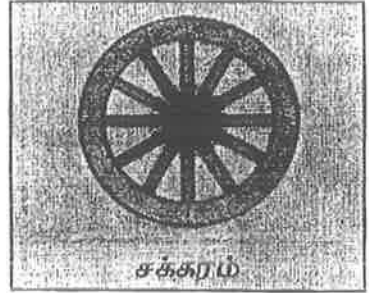
ஆசிரியர் நா. மகேசன்

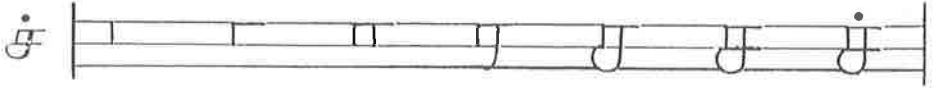
கிடைக்குமிடம்: 3 Eyre Street, Seven Hills, NSW 2147

விலை: A\$ 3.00

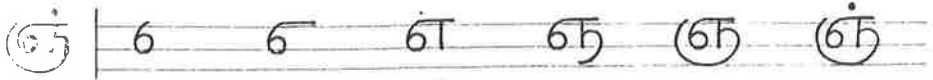
அவுஸ்திரேலிய தமிழ் அகதிகள் கழகம் ஒழுங்கு செய்திருக்கும் திருமதி சாந்தி ரஜேந்திராவின் மாணவிகள் பங்குபற்றும் பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சி டிசெம்பர் 8ம் திகதி Kew High School Community Theaterல் நடைபெறவுள்ளது. இதில் பெறப்படும் பணம் சமுத்திரலுள்ள அகதிகளுக்கான மருத்துவத் தேவைகளுக்காகச் செலவிடப்படும்

சீறூர் களஞ்சியம் ...

துச்சர்

மஞ்சள்

பஞ்சு

தமிழ்த் திரைப்படங்களும் நாமும்

- க. சிறீபாலன் -

அண்மையில் 'நாயகன்' திரைப்படம் SBS இனால் ஒளிபரப்பப்பட்டது. இந்தச் சாதனை ஒருபுறம் இருக்க, அதைப் பார்த்துப் பாராட்டுமாறு, எம்மவர்களால் மிகவும் பெரிதுபடுத்திப் பிரச்சாரம் செய்த விஷயம் வரவேற்கக் கூடிய ஒன்றா?

தமிழ்த் திரைப்பட வாய்ப்பாட்டிலிருந்து பெருமளவில் வேறுபடாததும், நட்சத்திரத்துக்குத் தக்க மாதிரி திரித்துப் புனையப்பட்ட கதையைக் கொண்டதும், கலையம்சத்தில் குறைந்ததுமான 'நாயகன்' திரைப்படத்திற்குப் பாராட்டுப் பெறக்கூடிய தகுதி உண்டா?. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தமிழ்ச் சினிமாவைப் பற்றியும் அது எமது சமூகத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கத்தைப் பற்றியும் சிறிது பார்ப்போம்.

புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்களின் பொழுதுபோக்குச் சாதனங்களில் தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சினிமா மிகவும் பிரதான ஓர் இடத்தை வகிக்கின்றது. பொழுதுபோக்கிற்கு மட்டுமல்ல, தாங்கள் வாழும் புதிய சூழலால் ஏற்படும் கலாசார நெருக்குதல்களுக்குத் தாங்களும் முக்கியமாகப் பிள்ளைகளும் முகம்கொடுக்க - ஆளாக வேண்டியிருப்பதால், தமிழ்ச் சினிமாவை ஒரு கலாசார உறவுச் சாதனமாகவும் நாடும் பரிதாபகரமான நிலையையும் இனங்காணக் கூடியதாய் உள்ளது .

உண்மையில் ஒரு நல்ல கலையில் ஈடுபடும்போது அதிலிருந்து பெறும் அனுபவங்கள் மனித மனத்தை, வாழ்வைச் செழுமைப்படுத்தும் - செழுமைப்படுத்த வேண்டும். முக்கியமாக அதன் பண்பும் பயனும் இதுவே . தமிழ்த் திரைப்படங்கள் எமது மனத்தை, வாழ்வைச் செழுமைப்படுத்துமா? எங்களதும், பிள்ளைகளதும் கலாசாரத் தேவையைக் குறைந்த பட்சமாவது தீர்த்துக் கொள்ளும் தகுதி இன்றைய தமிழ்த் திரைப்படங்களுக்கு இருக்கின்றதா?

பெரும்பாலான தமிழ்த் திரைப்படங்கள் முற்றாக வியாபார நோக்குடன் தயாரிக்கப்படும் 'மசாலா'த் திரைப்படங்களே! அவற்றில் பெரும்பாலும் யதார்த்தமான கதையை மட்டுமல்ல சினிமாவுக்குரிய பண்புகளைத் தேடினாலும் கிடைக்காது. தமிழ்த் திரைப்படங்கள் பொதுவாக அவற்றிற்கே உரித்தான ஒரு வாய்ப்பாட்டில் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

'கிளித்தட்டு', 'கிந்தித்தொடல்', 'ஒழித்து விளையாடுதல்', மல்யுத்தம் போன்ற நமது பாரம்பரிய கலாசார விளையாட்டுக்களின் சாயல்களை ஒருகணம் ஞாபகமூட்டுவதாக இருக்கும் சில காதல் காட்சிகளும்; மிருகங்கள் ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதி விளையாடுவது போல் அமையும் சில சண்டைக் காட்சிகளும்; அரைகுறை ஆடைகளுடன், மேல் நாட்டுப் பாணியில் அமைக்கப்படும் கண்கவர் நடனங்களும்(?), இன்றுவரை ரசிகர்கள் விரும்பும் உன்னத அம்சங்களாக தமிழ்ப் படத் தயாரிப்பாளர்கள் கொள்கிறார்கள். கலையம்சத்தில் குறைந்த இந்தக் காட்சிகளை 'அறுவைக் காட்சிகளாக' இனம் காணக்கூடிய ரசிகர்கள் உண்மையில் மெச்சப்பட வேண்டியவர்கள்.

சமூகத்திலுள்ள எரிகிற பிரச்சினைகளையும் சில திரைக்கதை ஆசிரியர்கள் தமிழ்த் திரைப்படத்திற்கே உரிய முறையில் கோட்டுக் காட்டியுள்ளார்கள். ஆனால், இறுதியாக அவைகளோ 'Super Hero' க்களின் வீரதீரச் செயல்களினால், யதார்த்தத்துக்கு முரணான முறையில், மிகவும் சுலபமாகத் தீர்க்கப்படுவதாகக் காட்டப்படுவதை, சில ரசிகர்களைப் போன்று நாங்களும்; எழுந்து நின்று, கைதட்டி, விசிவடித்துக் குதூகலிக்கலாமா? வேறு என்ன செய்யலாம்?.

தமிழ்த் திரைக்கதை ஆசிரியர்களுக்குத் திரைப்பட ரசிகர்கள் பொற்கிளி வழங்கிக் கௌரவிக்கும் 'கடமைப்பாடும்' ஒன்று உண்டு. அதாவது, இந்த ரசிகர்களுக்குத் தற்செயலாகத்தானும் விளங்காமல் போய் விடக்கூடாதென்ற 'நல்லோக்குடன்', முன்கூட்டியே அதை உய்த்துணர்ந்து, நகைச்சுவை முதல் சோகம் வரை சகல காட்சிகளையும் நீண்ட பிரசங்கங்கள் மூலம் மிகவும் விபரமாக விளக்கியமைக்காக, இந்த ரசிகர்கள் அவர்களுக்குப் பொற்கிளி என்ன 'பொற்கிடாரம்' வழங்கினாலும் தரும்! இத்தகைய இடங்களில், ஒரு காட்சியை நெருடாமல் - நேர்த்தியாகவும், அருவிபோல - Fluidity என்று கூறுவார்கள் - நகர்த்திப் படம் பிடித்துக் காட்டவேண்டிய 'கமெரா' என்ன செய்யும்? அது, தான் செய்ய வந்த வேலையை மறந்து, அவர்களிடும் கட்டளையை சிரமேற்கொண்டு பணி செய்து கிடக்கிறது போலும்.

இவ்விடத்தில், இன்றைய தமிழ்ச் சினிமா நகைச்சுவை நடிகருள் ஒருவரான கவுண்டமணி, அண்மையில் 'வீரகேசரி' வார வெளியீட்டுக்கு அளித்த பேட்டியின் சுருக்கத்தை முக்கியத்துவம் கருதி இங்கே தருகின்றேன். அவர் கூறியது: "இரட்டை அர்த்தம் உள்ள வசனங்களைப் பேசுவதில் எனக்கு சிறிதும் ஒப்புதல் இல்லை. தமிழ்ப் படங்களில் நகைச்சுவைக் காட்சிகள் என்றால், இரண்டு அர்த்தம் வரக்கூடிய ஆபாசம் கலந்த வசனங்கள் இருக்கும் என்று பலர் எண்ணக்கூடிய அளவுக்கு நிலைமை ஆகியிருக்கிறது. உள்ளதைச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், இங்கே கொமெடியைக் கையாளும்போது 'பிளானிங்' என்பதே கிடையாது. முதலில் ஆர்டிஸ்டுகளை ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு பழைய ட்ராக்கில் அரைத்த மாவையே அரைக்க வைத்து விடுகிறார்கள் டைரைக்டர்களும், கதாசிரியர்களும்!. கொமெடியின் தரம் குறைந்து போயிருந்தால் அதற்கு நிச்சயமாக நான் பொறுப்பு அல்ல! டைரக்டரோ, கதாசிரியரோ, வசனகர்த்தாவோதான் அதற்குப் பொறுப்பாக இருந்திருப்பார்." இவ்வாறு கூறிய கவுண்டமணியின் கருத்துக்கள் தமிழ்ச் சினிமாவின் இன்றைய நிலைக்குக் காரணம் காண உதவியாயிருக்குமோ?.

சில திரைப்படங்கள் கிராமிய சூழலிலும், சேரிகளை மையமாகக் கொண்டும் வந்திருக்கின்றன. ஆனால், இதில் வரும் நாயகர்களோ நிறத்தாலும், தோற்றத்தாலும் மட்டுமல்ல பாத்திர அமைப்பாலும் அந்தச் சமூகத்திலிருந்து பிரிந்து தனித்தே உலாவுவார்கள் - சூழலுடன் எவ்வகையிலும் இணைய மாட்டார்கள். இதனால்தானோ என்னவோ, இந்த நாயகர்களுக்குப் பெரும்பாலும் பெரிய இடத்துப் பெண்களின் தொடர்பு இலகுவில் கிடைத்துவிடுகிறது.

சினிமாப் பக்தித் திரைப்படங்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். மக்கள் மத்தியில் நிலவும் மூடநம்பிக்கைகளைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தியும், அவர்களது சமய - கடவுள் நம்பிக்கையைக் கொச்சைப் படுத்தியும், சமய வெறியை ஊட்டியும் இவர்கள் சிருஷ்டிக்கும் பாத்திரங்களுக்கூடாக (முக்கியமாக மிருகங்கள்) உண்மைக்குப் புறம்பான முறையில் செய்து காட்டும் அற்புதங்களைப் பார்க்கும் சாதாரண மக்கள், உண்மையில் மதி இழந்து அதில் மயங்கிவிடுகிறார்கள். சமூக விரோதமான இக் காரியங்களைச் செய்து பணம் குவிக்கும் சினிமா உலகத்தினர், "சமூகக் குற்றவாளிகள்" பட்டியலில் அடங்க வேண்டியவர்கள்.

மொத்தத்தில் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் தமிழ் மக்களின் சிந்தனையை, ரசனையை அறிவுரீதியாகக் கூர்மைப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக மழுங்கடிக்கச் செய்யும் மிகவும் கேடான வேலையையே செய்து கொண்டிருக்கின்றன.

இங்கே நாம் சிந்திக்க வேண்டிய ஒரு விஷயம்: இந்தியாவின் சில பிற மாநிலத்திரைப்படங்களும், வயதில் குறைந்த சிங்களத் திரைப் படங்களும் ஏற்கனவே சர்வதேசத் திரைப்பட விழாக்களில் பல பரிசுகளை எடுத்திருக்கும் போது, வயதில் முதிர்ந்த தமிழ்த் திரைப்படங்களுக்கு பரிசுகள் இன்னும் ஏன் கிடைக்கவில்லை? ஓரளவுக்கேனும் தரத்தைக் கணிப்பிட இத் திரைப்பட விழாக்கள் உதவியாயிருக்கின்றன.

மேல குறிப்பிட்ட பல குறைபாடுகளுக்கு மத்தியிலும், விமர்சனம் செய்ய எடுத்துக் கொள்ளத் தகுதியுடைய சில திரைப்படங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன, இத் திரைப்படங்கள் சாதாரண ரசிகனைச் சென்றடைவதில்லை. இத்தகைய கலைப்படங்களே (Art films) SBS போன்ற நிறுவனங்களுக்கூடாக ரசிகர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டும். தமிழ் சினிமாவுக்கு இன்னொரு பக்கம் இருப்பதை இளம் காட்டுவதோடு, மரணித்துக் கொண்டிருக்கும் எங்களது ரசனையைக் கூர்மைப்படுத்தும் நல்ல நோக்கத்திற்காகவேனும், நல்ல திரைப்படங்களை மீண்டும் மீண்டும் SBS போன்ற நிறுவனங்களுக்கூடாக ஒளிபரப்ப முயற்சி செய்வது எமது சமூகத்திற்குச் செய்யும் மிகப் பெரிய உதவிகளில் ஒன்றாகலாம்.

இறுதியாக ஒன்று! எங்கள் வீடுகளில் யார், யார் இந்தத் திரைப்படங்களைப் பார்க்கின்றோம்? அம்மா, அப்பா, பிள்ளை(கள்)... சில வேளைகளில் நண்பர்களும் சேர்ந்து கொள்வார்கள். (ஈழத்தில் நிலைமை வித்தியாசம். அங்கே பாட்டா பாட்டியிலிருந்து பீட்டப்பிள்ளைகள் வரை அடங்கும்). எங்களில் எத்தனை பேர் இந்தத் திரைப்படங்களைப் பார்த்த

பின்பு, அதைப் பற்றிய விமர்சனத்தை குறிப்பாக எமது பிள்ளைகளுடன் கலந்துரையாடும் நல்ல பழக்கத்தை நடைமுறையில் கைக்கொள்ளுகின்றோம்? இது, எங்களை மட்டுமல்ல, பிள்ளைகளையும் மீண்டும் யதார்த்தமான வாழ்வுக்கு - உண்மையான உலகுக்கு அழைத்துவரும் நல்ல நோக்கத்திற்காகவே தளிர வேறொன்றுக்குமல்ல. ஏனெனில், இத் திரைப்படங்கள் (தொலைக்காட்சியில் காட்டப்படும் பெரும்பாலான ஆங்கிலப்படங்களும் இதில் அடங்கும்) எமது மனங்களிலும் எமது பிள்ளைகளின் மனங்களிலும் ஏற்படுத்தும் சீர்குலைவை - பாதிப்பை உடனடியாக உணரமுடியாது. அதை அளந்து கூறவும் முடியாது. இந்நிலை கவலைக்கிடமான விஷயம் மட்டுமல்ல, துரதிஷ்டமானதும் கூட.

விலைப் பட்டியல்

தற்போது ஈழத்தின் வடபகுதியில் நடைமுறையில் இருக்கும் விலைப்பட்டியல் பின்வருமாறு:-

	ரூபாய்	வரை
1 கிவோ அரிசி	45 - 60	
1 கிவோ கோதுமை மா	32 - 40	
1 கிவோ சீனி	45 - 90	
1 கிவோ மைசூர் பருப்பு	80 - 95	
1 கிவோ மிளகாய்	105 - 120	
1 கிவோ பாண்	11 - 16	
1 கிவோ கொத்தமல்லி	75 - 95	
1 லிற்றர் மண்ணெண்ணெய்	100 - 300	
1 லிற்றர் டீசல்	120 - 250	
1 லிற்றர் பெற்றோல்	400 - 1000	
1 லிற்றர் தே. எண்ணெய்	40 - 140	
குழந்தைகள் பால்மா	95 - 150	
1 சண்ணைச் சோப்	25 - 60	
1 பேக் சமெந்து	600 - 1000	
1 பேக் உரம்	2000 - 2500	
1 தேங்காய்	20 - 40	
1 கிவோ கத்தரிக்காய்	45 - 60	
1 கிவோ கரட்	100 - 120	
1 கிவோ போஞ்சி	100 - 120	
50 கிவோ விறகு	150 - 200	
4 அவுன்ஸ் பூச்சி நாசினி	120 - 190	
1 கிவோ மீன்	90 - 150	
1 கிவோ இறைச்சி	140 - 160	
1 பெண்டோல் வில்லை	1.75 - 2.50	

மேற்படி விலைகளில் சிறிதளவு ஏற்ற இறக்கங்கள் ஏற்பட்ட போதிலும் சராசரி நியாயமான விலைகளுக்கு பொருட்கள் கிடைப்பதில்லை. இந்த நிலைமையை கறுப்புச் சந்தைக்காரர்கள் தமக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்தி மக்களை பெரிதும் சுரண்டுகின்றனர். சில உணவுப் பொருட்கள் கிடைப்பதே இல்லை

தகவல் : புதிய பூமி.

விருந்து

ச. வாசுதேவன்

வசந்தன் வீட்டு வாசல் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது!

யாராவது விருந்தாளிகளை விருந்துக்கு அழைத்தால் வீட்டுக்காரர் ரொடி, என்பதை விளம்புவது இந்த விளக்கின் கடமை' ஊரோடு ஒத்துப்போவது அல்லது அன்று தின்ற செஞ்சோற்றுக்கடன் என்று, இப்படியாக விருந்து வைத்து மனத்தைச் சமாதானப்படுத்துவது, ரொடிமேட் சிரிப்பை உதட்டில் ஒட்டிக் கொள்ளும் மனிதர்களின், அதுவும் இங்கு வாழும் தமிழர்களின் பண்பாட்டோடு ஒட்டிக் கொண்ட விஷயம்.

ஒருவர் எத்தனை பேரை விருந்துக்கு அழைத்தார், அல்லது எத்தனை விருந்துக்குப் போகிறார் என்பதை வைத்தே அவரது சமூக அந்தஸ்தை அளந்து கொள்வது இந்த வயிற்றுப்பாட்டுக் கும்பலின் அடக்கமுடியாத ஆசை.

குமரன் இப்படியான விருந்துகளை விளக்கிக் கொள்வது நல்லது என்பதை தனது ஆறுவருட அவுஸ்திரேலிய வாழ்க்கையில் அறிந்து கொண்டு, அதற்கிணங்க ஒழுகி வந்தான், ஆனாலும் இந்தப் பாழாய்ப் போன பழைய நண்பன் வசந்தன் வா, என்று அழைத்ததை இவனால் மறுக்க முடியவில்லை!

வசந்தனும் குமரனும் யாழ் மத்திய கல்லூரியில் வகுப்புத் தோழர்கள், வசந்தன் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்து ஆக ஒரு வருஷந்தான் ஆகிறது. வந்து இறங்கியதும் White pages ல் குமரனின் பெயரை ஐயப் குமரன் என்று கண்டதும், எட! இது, எங்கடை ஐயசிங்கத்தாரின்ரை மகன் குமரனல்லே, இஞ்சை வந்து இப்பிடிப் பேரை மாத்தியிருக்கிறான் போலை கிடக்கு, எதுக்கும் ஒருக்கா அடிச்சப் பாப்பம்!. என்று தொலைபேசியைச் சுழற்றிய போது,

Jey Here, என்று மறுமுனையிலிருந்து பதில் வந்தது. வசந்தன் ஊருக்குப் புதிது என்பதால் சிறிது நிலைகுலைந்து போனாலும், ஓரளவு தெம்பை வரவழைத்துக் கொண்டு,

I am sorry, I am looking for one Mr Jeyasingam kumaran, என்றான்,

Yes, speaking என்று அடுத்தமுனை ஆணித்தரமாக பதில் சொன்னது!.

பிறகென்ன!

வசந்தன் வழமையான மச்சான் தோரணையோடு ஆரம்பித்து, அடுத்த கல்லூரி அம்பிகா கலியாணம் முடித்த கதை, இந்தக் கதை என்று ஒரு அவச அலசி, தான் வந்த நாள் இருப்பிடம், தொழில் தேடும் படலம் என்று விவா வாரியாக விளக்கி, குமரனை அடுத்த நாள் வருமாறு வலுந்தழைத்து முதல் நாட் பேச்சை முடித்துக் கொண்டான்.

இப்படியாகப் புதுப்பிக்கப்பட்ட சினேகிதம், இன்று இல்லை என்று சொல்லாமல், இரண்டு கறிச்சட்டிகளைக் காவிக்கொண்டு இங்கு வரவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளி விட்டிருக்கிறது.

பழைய நண்பன் என்ற உரிமையில் விருந்துக்கு, முன்னரே போக வேண்டும், வசந்தன் மனைவி மாதுரிக்கு உதவிகள் செய்யவேண்டும் என்ற கடமையோடு குமரனும், குமரன் மனைவி அனுஷாவும் தங்கள் இரண்டு குழந்தைகளோடும் வேளைக்கே பிரசன்னமாகி விட்டனர்.

முதல் வந்த உரிமையில், நண்பன் என்ற நெருக்கத்தில், குமரன் தனது காரை வசந்தனின் Drive way யில் நிறுத்திக் கொண்டான்.

வசந்தன் வந்தான், கை குலுக்கினான் வரச்சொல்லி அழைத்து, உள்ளே கூட்டிச் சென்றான்.

மாதுரியும், அனுஷாவும் பிளேட், சலட் என்று அவர்கள் பிஸியில் இறங்கி விட்டார்கள். குமரனின் குழந்தைகளை வசந்தனின் குழந்தை தனது அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று தன் ஆசைப் பொம்மைகளின் அர்த்தங்களை விளக்கிக் கொண்டிருந்தது.

நேரஞ் செல்லச் செல்ல ஒவ்வொருவராக வந்தார்கள். இன்னமும் மணியம் குடும்பம் வராததால் தட்டில் கைவைக்கும் நேரம் தள்ளிப் போடப்பட்டது. நேரத்தள்ளிப் போடப்படுவது தண்ணிப் பாட்டிக்குத் தாராளமான நேரத்தை ஒதுக்கியது.

வசந்தனும் மாதுரியும் எதையும் அனுபவிக்க முடியாமல் ஓடியாடிக் கொண்டிருந்தனர். வந்தவர்கள் தங்கள் குழந்தைகள் கதிரைகளில் ஏறி, காப்பெட்டில் புரண்டு களேபரப்படுத்துவதைக் கவனியாதவர் போலவும் கதையிலும், உள்வம்பிலும் கரைந்து போயினர்.

இந்தப் பிள்ளைகள் செய்யும் அட்டகாசம் வசந்தனின் முட்டைக் கண்ணை மேலும் மேலும் உருள வைத்தது.

நேரமாகுது, பிள்ளையளுக்குப் பசிக்கும் முதல் அவையைச் சாப்பிடப் பண்ணுவமே? அனுஷா ஆபத்தவர்தவர் போல் சொன்னதும், மாதுரி இதுவே தருணம் என்று குழந்தைகள் அனைவரையும், அமுக்கிப் பிடித்து விட்டாள்.

ஆண்கள் பக்கம் பேச்சும் சிரிப்பும், போதை கலந்த உளரல்களும் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

ரமணன் தள்ளாடியபடி எழுந்து, வேடஸ், வைன் ஏதும் குடிக்கேல்லையே?. என்று பெண்களை உபசரிக்கப் போனான்.

தனது மனைவிக்கு வைன் பிடிக்கும் என்பதை தனியாகச் சொல்லி மாட்டிக் கொள்ளாது பக்கத்து இலைக்குப் பாயாசம் பரிமாறச் சொல்லும் பாணி, அவன் மனைவிக்கும் பிடித்திருந்தது.

Come கமவா, என்ன அருந்ததி நீரும் எழுப்புமன், என்று ரமணனின் மனைவி மற்றவர்களையும் வைன் அடிக்கப் பரிந்தழைத்தாள்.

வழமையான நெளியல்கள், முகச் சுழியல்களை யெல்லாம் வீசி, நாணிக் கோணி நாரியார் கூட்டமும் கிளாசுகளை கையில் ஏந்தியது.

மணியம் குடும்பம் வந்து சேர்ந்தது.

மணியம் எல்லோருக்கும் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டார். சூட்டோடு சூட்டாக அவர்கையிலும் ஒரு கிளாஸ் திணிக்கப்பட்டது.

மணியம் அருகில் கவாதரன் வந்து அமர்ந்தார். so, when did you come to Australia? இது கவாதரன்!.

I came in 1985. மணியம் தாழ்ந்த குரலில் பதில் சொன்னார்.

What do you do for living?. கவாதரன் விடுவதாகத் தெரியவில்லை.

மணியத்தின் மண்டைக்குள் சூடு ஏறியது.

What do you do?. என்று கொஞ்சம் உரத்த குரலில் திருப்பி கேட்டு வைத்தார் மணியம்.

மணியத்துக்கு முதலே விருந்துக்கு வந்து மூன்று கிளாஸ் விஸ்கியை முடித்திருந்த கவாதரனின் மண்டைச் சூடு, மணியதின் அரைக் கிளாஸ் சூட்டைவிட அதிகமாக இருந்ததால், விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை மறைந்து போயிருந்தது.

I am asking you! என்று மேலும் அரைக்கட்டை சுதியை அதிகரித்துக் கேட்டான், கவாதரன்.

Who are you to ask those sort of questions? என்று, மணியம் உச்ச சுதியில் கேட்டதும்,

சுதிபண்ணிக் கொண்டிருந்த மற்ற ஆண்கள் something wrong என்று புரிந்து கொண்டார்கள்.

மணியத்தின் மனைவி எழுந்து, என்னப்பா, உங்களுக்குப் போற இடத்திலை சும்மா இருக்கத் தெரியாதே? என்று கன்னத்தருகில் சென்று கண்ணியமாக எச்சரித்தாள்.

கவாதரன் எங்கைபோனாலும் இப்படித்தான்! ரமணனின் வாயிலிருந்து வந்த வார்த்தை கவாதரனின் காதில் விழுந்து விட்டது.

“என்ன சொன்னவீர்? உம்மைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதே!” கவாதரன் அக்குவேறு ஆணிவேறாக அவசத்தொடங்கிவிட்டான்.

வசந்தனின் மனைவி மாதூரி, வசந்தனை முடுக்கிவிட்டாள். வீட்டுக்காரன் என்ற முறையில் வசந்தன் தலையிட வேண்டியதாயிற்று.

enough is enough.... வாருங்கோ சாப்பிடுவம்! வசந்தன் அறைந்தது போலச் சொன்னதும் விருந்துக் கலகலப்பு மௌனத்தில் கரைந்து போனது.

எல்லோரும் அவரவர் தட்டில் ஏதேதோ பொறுக்கிக் கொறித்து, சுமுகமான சூழலை விட்டு விலகி வெகுதூரம் போய், எதையோ பறிகொடுத்த பாவனையில் நடமாடினர்.

கவாதரன் மனைவியை மணியத்தின் மனைவியும், ரமணனின் மனைவியை கவாதரன் மனைவியும் சாத்தான்களின் மனைவிகளாகவும், ஏன்? எதிரிகளாகவும் பார்த்தவாறு, ஆத்திரம் தீர அப்பளத்தை நொருக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

நேரஞ் செல்லச் செல்ல ஒவ்வொருவராக வசந்தனுக்கு மட்டுமே சொல்லியும், சொல்லாமலும் Bye என்று பொதுவாகச் சொல்லியும் பிரிந்து கொண்டனர்.

குமரனும் மனைவியும் முதல் வந்தது போலவே கழுவி அடுக்கிச் சுத்தம் செய்த பின் கடைசியில் செல்லத் தயாராகினர்.

போகுமுன் குமரன் வசந்தனிடம் சொன்னான், இதுக்குத்தான் நான் இந்தப் பாட்டியள் வைக்கிறதும்லை, போறதும்லை, ஏன் வீண்வம்பு!

“நல்லாச் சொன்னாய் மச்சான்! இது இனி எனக்கும் ஒரு பாடம், தங்கள் தங்கள் ஈகோவைக் கொண்டு வந்து கழுவ இந்தப் பாட்டியளைப் பலபேர் பயன்படுத்துகினம்!. இனிமேல் நானும் உன்னைப் போல் இருந்திடுவன்.”

“சரியப்ப வாறம்!”. குமரனின் கார் விரைந்தது.

வசந்தன் வீட்டு வாசல் விளக்கும் அணைந்தது. இனி இந்த விளக்கு பாட்டிக்கு வீட்டுக்காரர் ரெடி என்பதை விளம்பாது!

கேடில் விழுச் செல்வம் நாடி...

எஸ். பொ.

காலநதி, பிதுக்கி எறியப்பட்ட நூங்குக் கண்களை மட்டுந்தான் உதைத்து உருட்டிகொண்டு, ஓடுகிறதா? அதன் தடத்தில் கூளன் கற்களும் விசிறிக் கிடப்பது எதனால்? அந்தக் கற்களுக்கிடையில் எதைத் தேடுகிறன்? சிவப்புக் கல் கடுக்கங்களுளையா?

சுருட்டுக் கொட்டில்களில் புராண படனம் நொந்து போயிற்று. இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் பற்றிய செய்திகளை 'வீரகேசரி'யிலே வாசிப்பது என்கிற வழக்கம் கசியலாயிற்று. ஆண்டு: 1941. ஜனவரி மாசம். தேதிதான் சரியாக ஞாபகமில்லை. அந்த நாளின் சம்பவங்கள் அனைத்தும், வலு செப்பமாக, 'கல்மேல் எழுத்துக்கு நேர்' என்று ஜேக்கப் மாஸ்டரிடப் படிச்ச சொற்றொடரைப் போல, ஞாபகம் இருக்கு. அந்த நாளுக்கான ஆயத்தம் பல காலமாகவே நடந்தது. பிள்ளையார் சுழி இங்கீலீசு ரிபூசன்! பலபலத்து விடியிறதுக்கு முந்தி, வெறும் வயித்தோடை, ரயில் பாதையில், எதிர்ப்பக்கமாக மூன்றாம் வீட்டில் குடியிருந்த 'நல்லையா அண்ணரிடம் (பிற்காலத்தில் நியமன எம்.பி.யாகத் திகழ்ந்த எம்.ஸி. சுப்பிரமணியம்) போவம். இங்கீலீசு சொல்லித் தாற சாட்டிலை மனுஷன் வாட்டு போட்டென்று வாங்குவார். Dictation சோதினை எண்டால் உயிர் போகும். தூனோடை சாய்ந்து நாற்காலி போட்டுக் குந்தவேணும். ஒவ்வொரு பிழைக்கும் பத்து நிமிஷம். அது கவப்படமில்லாத சித்திரவதை! சனி ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் 'வொண்டு' சிவரு (பிற்காலத்தில் Railway guard ஆக இருந்த மாணிக்கம்) மக்குக் கிடங்கடியில் விசேட ஆங்கில வகுப்புகள் நடந்துவார். இருவரும் பணம் பெற்றதில்லை. சமூகத்தின் இளைய தலைமுறையினர் கல்வியில் முன்னேற வேண்டும் என்கிற சமூகப் பிரக்ஞையுடனும் சேவா உணர்ச்சியுடனும் படிப்பித்தார்கள். ஒரு வகைத் தர்மாவேசம்! அதிலை எங்கடை ஆக்கினைகளை மறந்து போனார்கள். ஆங்கிலம் படிச்சதில் எனக்கு ஒரு வகையில் வசதி. 'பேத்தையன்', 'சூத்தைப் பல்லன்' என்கிற என் பட்டங்கள் மறைந்தன. 'ஹவுசு' என்ற பட்டம் ஒட்டிக் கொண்டது. House என்ற சொல்லை 'ஹவுசு' என்று உச்சரிக்கிறது பிழை என்பது வெகுகாலமாக எனக்குத் தெரியாது. ஆங்கிலம் படிக்கும் முயற்சியில் எத்தனை 'G' நிப்புகள் முறிந்தன, எத்தனை அடிமட்டங்கள் என் வலக்கை முட்டியிலே பிடில் வாசித்தன என்பன கனவாய், பழம் கதையாய்...

சின்னண்ணன் போட்டுக் கழிச்ச, அவருக்குச் சின்னனாப் போன, காற்சட்டைகளை நான் பெரிய ஸ்டைலாகச் சைவப் பள்ளிக்குப் போட்டுக்

கொண்டு போயிருக்கிறன். புத்தம் புதிதாய், ஓடர் குடுத்து இரண்டு சோடி உடுப்புகள் தைப்பிச்சினம். அதுவும் நத்தார் அமளியளுக்குள்ளை குடுத்த ஓடர். பெரியண்ணரை ரெய்வர் ரெண்டு மூண்டு வாட்டி அணாப்பிப் போட்டான். அப்பையா கிழிச்ச கிழிவையிலைதான் தந்தவன். காற்சட்டைகள் கருநீலம். வெள்ளை சேட்டுகள். பெரியகோயில் பள்ளிக்கு யூனிபோமிலைதான் போகவேணும். காற்சட்டைக்கு studகள் எப்படிப் போடுறது, Buckleகள் எப்படி மாட்டுறது என்று பெரியண்ணர் சொல்லித் தந்தவர். சைவப் பள்ளியிலை சேர்டிக்கட்டும் எடுத்தாச்சு. அதைத் தரச் சுப்பையா வாத்தியார் வலு பஞ்சிப்பட்டவராம்.

பெரிய மாமா பஞ்சாங்கத்தையும் பார்த்து முடிவு செய்த அந்த நாள் விடிந்தது. காலையில் அம்மா என்னைக் குளிப்பாட்டினா. சொல்ல மறந்து போனன். மூன்று நாளைக்கு முன்னாடி, வண்ணான் குளத்துக்கு முன்னாலை இருந்த அம்பட்டன் சலானுக்குக் கொண்டுபோய் எனக்கு 'பொலிஸ் குறப்' வெட்டிவிச்சவை. அம்மா தைலாப் பெட்டியிலை, லாம்பிச்சம் வேர்களுக்குப் பக்கத்திலை, பக்குவமாய் வைச்சிருக்கிற 'குட்டிக்குரா' சோப்புப் போட்டுத் தான் குளிப்பாட்டினவ. நல்லாச் சளிக்க நல்லெண்ணெய் தலையில வைச்சா. சீப்பாலை 'இழுத்து'விட்டா. என்னைப் பக்கத்திலை வைச்சுக் கொண்டு, கற்பூரம் கொழுத்திச் சாமி கும்பிட்டவ. வடிவா நெத்தியலை வீபுதி பூசினா. புது உடுப்புகளை மாட்டிக் கொண்டன்.

இவ்வாறு அலங்கருத்தியனான நான் பெரிய மாமாவுக்கு முன்னால் நிறுத்தப்பட்டேன். அவர் ஆர்ச் சோர வாய்க்கு வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அம்மா தங்கச்சி. மாமா என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, வெத்திலைத் தூவானம் பறக்க, வாய்விட்டுச் சிரிச்சார். அவர் சிரிக்கிறது வலு குறைவு. அம்மா ஒன்றும் விளங்காமல் முழிசத் துவங்கிட்டா. "இதென்னெனை? இவன்ரை 'சையிட் லைட்' டைக் கண்டோடனை, வெள்ளைக்காரச் சுவாமியார் 'திருப்பிக் கொண்டு போங்கோ' எண்டெல்லோ சொல்லிப் போடுவார். உந்தக் கருநாடகம் எல்லாம் அலங்களுக்குப் பிடிக்காது" என்று சொல்லி மீண்டும் சிரித்தார். அவர் 'சையிட் லையிட்' எண்டு பகிடி பண்ணியது நான் போட்டிருந்த சிவப்புக்கல் கடுக்கன்களைத்தான் எண்டு எல்லாரும் விளங்கிக் கொள்ளுறதுக்குக் கொஞ்சம் நேரம் படிச்சது.

எனக்கு நல்லாப் படிப்பு வரவேண்டும் என்பதற்காக, திருநெல்வேலிச் சிவன்கோயில் குருக்களின் கட்டளைப்படி, அப்பையா எனக்குக் காதுகுத்துவிச்சவராம். என்றை வடிவைக் கண்ணாரப் பார்க்கச் சிவப்புக்கல் கடுக்கன்கள் செய்வித்தவர். அதுவும் திறம் வேலைபாடுக்காரனான துரையப்பா ஆசாரி செய்த கடுக்கன். இடையில் எத்தனையோ இட்டு இடைஞ்சல் வந்தும் அவை கழற்றப்பட்டதில்லை. என்னை அருகில் அழைத்து, அந்தக் கடுக்கன்களை கழற்றி, "இனி உதுகள் உவனுக்குத் தேவைப்படாது. அத்தாரிட்டைச் சொல்லி இதை அழிச்ச உனக்கு ஏதாவது மின்னி செய்து போடு" என்று கொடுத்தார். "உப்பிடயே எண்ணெய் வைக்கிறது? ரெண்டு நாளிலை சேட்டுக் கொவர் எல்லாம் பிளாட்டுப் பத்திப்போகும்... கிறிஸ்தவப் பிள்ளையளுக்குக் கட்டி வைச்சிருக்கிற பள்ளிக் குடத்திலை, இரக்கப்பட்டு எங்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்... சைவத்தைத்

தூக்கிப் பிடிக்கிற வடுவாக்கள் எங்கடை பிள்ளையனைச் சேர்க்கிறாங்களா? நாங்கள் படிக்கிறது அவங்களுக்குப் பிடிக்காது.. அப்ப, நாங்கள் என்ன செய்யிறது? எங்கடை ஆசாரங்களைக் கொஞ்சம் விட்டும் பிடிக்கத்தான் வேணும். நீநில்லா நெற்றி பாழ். சரி. அதுக்காக, பண்டாரங்களைப் போல நெத்தி முழுக்க அப்பியே வைக்க வேணும்?" என்று மாமா ஒரு குட்டி 'லெகூர்' அடிக்க, என் அலங்காரங்களிலே சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. வெண்தாடிக் கிழவர் எங்கள் வீட்டில் வளரும் லட்சுமி மாட்டை சங்கடப் படலைக்கு வெளியே, றெயில் பாதை ஓரம், புல்லு மேய்வது போலக் கட்டியிருந்தார். பசு முழிவிசளத்துக்குத் திறம் என்பது யாழ்ப்பாண மண்ணின் நம்பிக்கை.

இத்தகைய பலத்த ஏற்பாடுகளுடன் நான் பெரியகோயில் பள்ளி என்றும், சம்பத்தரிசியார் கல்லூரி என்றும் அழைக்கப்பட்ட ST. Paticks College ல் சேர்க்கப்பட்டேன். சீனியர் சோதினையும், Matriculation பரீட்சையும் அதன் மாணவனாய் எழுதினேன். இந்தக் காலம் பூராகவும் சங் .பிதா. ரி.எம்.எவ்.லோங் (யாழ் நூலகம் தோன்றுவதற்கு ஜீவசத்தாய் அமைந்த உபகாரி என்றும் இவர் அறியப்படுவார்), அதிபராய் (Rector) இருந்தார். இவரிடம் வத்தீன் கற்றிருக்கின்றேன். ஒரே ஆண்டில் சீனியர் பரீட்சைக்குத் தயார் செய்யப்பட்ட விசேட மாணவர்களுள் ஒருவனாக நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதினால், இவர் சிறப்பு ஆங்கில வகுப்புகளும் எடுத்திருக்கிறார். இங்கு நல்லன, தீயன என்று எல்லாவற்றையும் கவந்து கற்றேன். எது எப்படி இருந்தாலும், நான் இன்றுள்ள நானாக உருவாக இந்தக் கல்விச்சாலையே பெருமளவில் உதவியது என்கிற விசுவாச உணர்ச்சி என் நெஞ்சில் ஆழமாக வேர் பாய்ச்சி இருக்கு. பாடசாலை என்பது இரைச்சல் மடம் என்பது என் முன்னனுபவம். பயம் மண்டிய அமைதிச் சூழலை அங்குதான் சந்திச்சேன்.

நான் First year வகுப்பில் சேர்ந்தன். முதல் மூன்று வகுப்புகளும் Lower School என்றழைக்கப்பட்ட ஆரம்பப் பாடசாலையில் நடந்தன. இந்த வகுப்புகள் தெற்கில் பெரிய சவக்காலையைப் பார்த்து எழுந்து நின்ற மூன்று மாடிக் கட்டிடத்தில் நடத்தப்பட்டன. புளியடிச் சந்தியிலிருந்து கிழக்கு - மேற்காய்ப் படுத்துக் கிடந்த றோட்டுக்கு வடக்குப் பக்கமாக Upper School வகுப்புகள் நடந்தன. அதில் Form One என்கிற ஆறாம் வகுப்புத் தொடக்கம் Matriculation, H.S.C. வகுப்புகள் வரை நடந்தன. இந்து போர்டின், கத்தோலிக்க போர்டின் என்று இரண்டு விடுதிகள் மாணவர் தங்கிப்படிப்பதற்கு இருந்தன. குருப் பட்டம் பெறப் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு புறம்பாக 'செமினரி' யும் இருந்தது.

Lower School க்கு அகஸ்டின் சுவாமியார் தலைமை ஆசிரியர். நல்ல கிழவர். ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ஒவ்வொரு நூலகம் இருக்கவேணும் என்ற திட்டத்தைச் செயற்படுத்தினார். சின்னச் சின்ன வடிவான ஆங்கிலக் கதைப் புத்தகங்கள். அவருடைய அறிவுரைப்படி வாரம் ஒரு கதைப் புத்தகத்தை வாசிக்கும் பழக்கத்தை வாவாயப் படுத்திக் கொண்டன். படிச்ச கதைகள் சிலவற்றை என் மொழிநடையிலே சொல்லி அவரிடம் 'கெட்டிக்காரன்' என்று பெயர் எடுத்தனான். தமிழ் - நவமணி வாசகம் - படிப்பிச்ச பிரான்சிஸ் சேர் சோக்கான கதைகாரர். அவர் சொல்லுற கதைகளைக் கேக்கிறதுக்காக அவர் வகுப்பு எப்ப வரும் எண்டு

துடிப்பம். அவர் Coat போடாமலும் வேட்டிதான் கட்டுவார். அகஸ்டின் சுவாமியாருக்கு ஒரு கூடாத பழக்கம். 'காறி' எடுக்கும் சளியைத் துப்ப மாட்டார். 'சுவிங்கம்' போல அதைச் சப்பி மீண்டும் விழுங்குவார். 'செக்கண்ட் இய'ரில் தியோடர் சேர் இங்கிலீஷ். ஆங்கிலம் நல்லாப் பேசிற மாணவர்களைக் கொண்டு ரெண்டு நாடகங்கள் போட்டவர். இரண்டிலும் நான் நட்ச்சனான். மன்னாரிலிருந்து வந்த ரவீழும், அனுராதபுரத்து சோமபாலாவும் எந் கூடப் பட்ச்சவங்கள். இந்து போடிங்கில் தங்கியிருந்த அவங்கள் என்றை நல்ல கூட்டாளியள்.

சோமபாலா சித்திரங்கள் கீற்றுதிலை வலு விண்ணன். ஃபிஸ்ரோய் பத்தாலமுயுவையும் மறக்க மாட்டன். அவன் பறங்கிப் பொடியன். பால் வெள்ளை. அப்பன் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் எண்டபடியால் தான் ஒரு சண்டியன் என்ற கெறுவம். இரண்டு பேரும் கொழுவிக்க கொண்டம். பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் இரண்டு பேருக்கும் சண்டை. அவன் தன்னை இடுப்பு 'பெல்ட்' ஐக் கழட்டி விடுத்துவங்கினான். வந்த விசரிலை என்றை 'பொக்கெற்றிலை இருந்த பேனாவை எடுத்து விட்டன் ஒரு குத்து. 'ஜீ' அவன்னை கையிலை ஏறி முறிஞ்சு போச்சு. ஒரே இரத்தம். (பேனா ஒரு நல்ல ஆயுதம் என்று எனக்கு அப்பவும் தெரியும் என்பது உட்பொருள்). இரண்டு நாள் அவன் பள்ளிக்கும் வரவில்லை. போலீஸ் வந்து என்னைப் பிடிச்சுப்போடும் என்று பயந்து கொண்டிருந்தன். அப்பிடி ஒன்றும் நடக்கேல்லை. பேந்து நாங்கள் ரெண்டு பேரும் நல்ல கூட்டாளிகளாகிவிட்டோம். இளத்தாலும், மதத்தாலும் மொழியாலும் வேறுபட்டவர்கள் ஒரு சாலை மாணவர்களாக மட்டுமல்லாமல், ஒரே வகுப்பு மாணவர்களாய் வாழ்ந்த அந்த இனிய காலத்தை நினைத்துப் பார்க்கிறன். அந்த ஒற்றுமையை, சௌஜன்யத்தை, இனிமையைத் தட்டிப் பறித்தது யார்?... கல்வி என்பது தனித் தனி பீப்பாக்களிலே நீச்சலடிப்பதுதான் என்று சொன்ன பீத்தலங்கள் யார்? தர்மாவேசம் காலனதி தீரத்திலே புதைக்கப்பட்டு விட்டதா?.

நளவிடை தோயும் பொழுது நரசிம்மக் கோலம் எதுக்கு? Upper School களிமண்ணைப் பாண்டமாக்கிய சக்கரமோ? மயனின் பட்டறையோ? இன்றைய நான் அங்குதான் வளைந்து, வேகவைத்து, வர்ணம் தீட்டப்பட்டு, வகைப் படுத்தப்பட்டு ... களிமண் சிலையானதா? உயிர்ப்புப் பெற்றதா? பேக்கரின் எச்ச சொச்சமான பேய்க்குஞ்சு கவிஞனாய் - கதைஞனாய் - பேச்சு வல்லனாய் - வார்த்தை வித்தகனாய் - சமூக அநீதிகளுக்கு எதிரான போராளியாய் உருவாகியது! இத்தனை வகையான உணர்வுகள்? உறவுகள்? நண்பர்கள்.. எல்மோ, இம்மானுவல், பிரான்சிஸ், பத்தினாதர், நடராசா, நடேசன், சண்முகம், மயில்வாகனம், ஆரோக்கியநாதன், ஜேசுதாஸ், மத்தாய், கனகரத்தனா, சுப்பிரமணியம், குணசிங்கம்... பட்டியல் சரி நீளம். 'குசுப்பெட்டி' செல்லத்துரை தொடக்கம் 'சூரன்' சவரிமுத்துவரை ஆசிரியர்கள் எத்தனை பேர்? அத்தனை பாத்திரங்களையும் இணைத்த வார்த்தமானத்தை எழுதுவதென்றால் ஐங்கரன் தன் கொம்பு முறித்து என் எழுத்தனாய்க் குந்தியிருக்க நான் வியாசனாய்ப் புதுப் பாரதம் புளைய வேண்டும். ஆண்டவா, அதற்கான வசதியும் வாய்ப்பும் கிட்டுமா?.

இப்பொழுதெல்லாம் விண்ணப்பப் பத்திரங்களை நிரப்பும் பொழுது Primary & Secondary Education என்ற இடத்தில் ST.

Patrick's College என்று நிரப்புவது வழக்கம். இது வசதியான பொய். நான் கடுக்கன் அணிந்தவனாய், அதற்கு முன்னர் வேறு பள்ளிக்கூடங்களிலையும் தண்டை அடிச்சவன் எண்டதுதான் மெய்.

சின்ன வயதில் நான் விடாமல் ராகம் இழுத்து அழுவன். அழுகுணி எண்டு எனக்குப் பட்டமும்! அழுகை ஒரு சோக்கான ஆயுதம் எண்டதை உசுக்குட்டியளாக இருக்கும் பொழுது அறிஞ்சு கொண்டன். மச்சான் காங்கேசு உரிய முறையிலே வித்தியாரம்பம் செய்யப்பட்டு, கைக்குளன் பள்ளியிலை சேர்க்கப்பட்டான். சோதி மாமியின் தையல் பெட்டிகளிலை புளியப் பிஞ்சு, புழக்கொடியல் எண்டு கன சாமான்கள் கொண்டு போறதையும் கண்டன். அங்கை சரியான முஸ்பாத்தி இருக்கும் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டன். 'நானும் பள்ளிக்குப் போவன் எண்டு அடம் புடிச்ச அழத்துவங்கினன். எனக்குச் சாதகம் எழுதிய திருநெல்வேலிச் சிவன்கோயில் குருக்கள், 'கல்வி வித்தைகளிலே இந்தச் சாதககாரன் பிறநாட்டுப் பிரபுக்களுடைய மதிப்பையும் பெறுவான்' என்று சொன்னவராம். அப்பையாவுக்கு இந்த விஷயத்திலை எப்பவும் வலு புழுகம். நான் அழத் துவங்கியதும் கல்வி வித்தைகளிலே எனக்குள்ள ஒரு பார்த்தந்தான் எண்டு அப்பையாவும் பேய்த்தனமா நினைச்சுப் போட்டார். இன்னொரு சங்கதியும். அப்ப நான் அழுதால் கண்ணீர் வராட்டிலும், மூக்குச் சளி வழிஞ்சு வாய்க்குள்ளை புரும். 'அழுகுணியன்' என்று எனக்குப் பட்டம். எனவே, என்னிடமிருந்த கோயிலுக்குப் போறதுக்கு வாங்கிய கழிசான் அணியப்பட்டு, பள்ளிக்கு அனுப்பப்பட்டன்.

என்னைச் சோதிமாமியின் 'பொடிச்சி'களான இரண்டு மச்சாளமார் கூட்டிக் கொண்டு போனவை. மாணிக்கம் மச்சான் மூன்றாம் வகுப்பு, டாப்பிலை பேர் பதியச் செய்யத் தளக்குத் தெரியும் என்று ஏர்வைபட்டா. 'வயசு இருக்குத் தானே? ஒழுங்கா வந்து போகட்டும், பேந்து பேர் பதியலாம்' எண்டு வாத்தியார் சொன்னவராம். 'அரிவாரி' வகுப்பில் அரைமணித்தியாலம் கூட இருந்திருக்க மாட்டன். மற்றப் பொடியள் 'ஆனா, ஆவன்னா...' என்று சத்தம் போடத் துவங்க, நான் அவங்களை மிஞ்சக் கூடியதா அழத் துவங்கிட்டன். பிறகு, நான் மாணிக்கம் மச்சான் படிக்கிற வகுப்புக்கு அனுப்பப்பட்டன். அவளுக்குப் பக்கத்திலை குந்தினால் அழமாட்டன். ரெண்டு மூன்று நாள் இப்படி நகர்ந்திருக்கும். 'ஏன் மாணிக்கம்? உன்னை குட்டி மச்சானைப் போட்டுத் தாலாட்டுறதுக்கு ஒரு ஏணையும் கொண்டு வந்து கட்டன்' என்று வாத்தியார் கெட்டுப் போட்டார். அவ பள்ளிக்கூடம் விட்டு அழுதழுது வந்தவ. நான் வந்தால், தாங்கள் பள்ளிக்குப் போவதிலலை என்று என் மச்சாளமார் போர்க் குரல் எழுப்பினார்கள். பள்ளிக்குப் போறது ஓர் ஆக்கினையான அலுவல் எண்டது எனக்கு விளங்கிப் போச்சு. 'அரிவாரி குரிவாரி அம்பட்டக் கணபதி' என்று கத்த மட்டும் புழகிக் கொண்டன். கள்வியங்காட்டுச் சத்தியில் தற்காலத்தில் 'செங்குந்தர் இந்திக் கல்லூரி' என்று எழுந்திருக்கும் கல்விச்சாலைக்கு என்னைத் தளது பழைய மாணாக்கன் என்று உரிமை பாராட்டும் பொசிப்பு இவ்வாறுதான் இல்லாமற் போயிற்று!.

பண்டாரக் குளத்தடியிலை இருந்தால் உவன் படிக்கமாட்டான். மாடுகளை மேய்ப்பான், இல்லாட்டில் மச்சாளமாரை மேய்ப்பான்...' என்று வெண்தாடிக் கிழவர் சேணிய தெருவில் துள்ளினவராம். அவர் துருவாசரைப் போல. எதுக்கும் பட்டென்று சாபம் போட்டிடுவார். அதுக்கு

எல்லாரும் பயம். இந்தக் கலம்பவங்களுக்கிள்ளை நான் 'புலம் பெயர்ந்த தமிழனாய் சேணிய தெருவில் குடியேறினன். முன்னால், இரண்டு மூன்று வீடு தள்ளி, கைகாட்டி. பொழுது பட்டோடனை அதன் நெத்தியில் சிவப்பு வெளிச்சம். காங்கேசந்துறைப் பக்கமிருந்து 'சூக்க' என்று சத்தம் போட்டுக் கொண்டு ரயில் வர, பட்டென்று கைகாட்டி விழுந்து பச்சை வெளிச்சம் வரும்! பச்சை வெளிச்சம் வராட்டில் இவர் நின்று 'சூக்க' போட்டுக் கொண்டிருக்க வேணும். பண்டாரக்குளத்திலை பார்க்காத பல புதினங்களை இங்கை பார்க்கலாம்.

பஞ்சாங்கம் சொன்ன நல்ல நாள். 'சாக்கர்' என்றும் அழைக்கப்பட்ட ஐயம்பிள்ளை மாமாதான் ஏடு துவக்கினவர். நல்ல வடிவான பனையோலைச் சுவடியிலை 'அ, ஆ... ஃ. வரை எழுத்தாணி கொண்டு எழுதித் தந்தார். முள் முருக்கம் இலைச்சாறு பூசினோடனை எழுத்துகள் வடிவா தெரியும். அக்கா - எங்கள் சொந்த அக்காவாக எங்களுடன் வளர்ந்த பெரியம்மா மகள் - எனக்கு சிலேட்டிலை ஆனா ஆவன்னா எழுதவும் படிப்பிச்சவ. 'கண்ணாடிப் புடையன்' என்றழைக்கப்பட்ட நாகரத்தினம் மாஸ்டர் பக்கத்திலை சின்னாச்சி மனுஷி வீட்டுக்கு முஸ்பாத்தி போட வாறவர். அவர் மூலமாக, மணிக் கூட்டுத் தெருவில், பென்னம் பெரிய இலுப்பை மரம் குடை விரித்திருக்கும் இடத்தில் வாசல் வைத்திருந்த மெதடிஸ்த மிஷன் தமிழ்ப் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டேன். வேதப் பள்ளி எண்டாத்தான் தெரியும். பிற்காலத்தில் பராசக்தி அக்கா இருந்த வீட்டுப் புளியமரப் பொட்டால் சுறுக்காப் போகலாம். ஒரு புத்தகம்; ஒரு சிலேட். சிலேட்டைத் துப்பல் போட்டு அழிக்கிறதூதான் சுகம். பருப்பை எடுத்து துப்பல் போட்டு ஒட்ட வைச்சு, அதை விரலாலே சுண்டிப் பறக்க வைக்கிறது சோக்கான விளையாட்டு. துவரம் பருப்புத்தான் நல்லா ஒட்டும். அதை நல்லா ஒட்ட வைக்கிற Tricksஐ பெரியண்ணர் சொல்லித் தந்தவர்.

வேதப் பள்ளியில், படித்ததிலும் பார்க்கப் புற கிருத்தியங்களிலே கூட நேரம் ஈடுபட்டதாக ஞாபகம். வராத பிள்ளைகளைச் சாய்ச்சக் கொண்டு வாறதுக்கு நானும் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறன். 'குட்செட்டடிப் பொடியள் வண்டிலை விட்டிடுவாங்கள். சின்னண்ணனோடை போய் அந்த வீடுகள் எனக்குத் தெரியும். அந்தக் காலத்திலை வீட்டிலை வளருற மாடுகளை முத்தவெளிக்கு மேய்க்கக் கொண்டு போறதுக்கு ஆக்கள் இருந்தவை, மாடுகளைப் போலையதான் மனிதரையும் சாய்க்க வேணும். கையிலை துட்டிருந்தால் சாய்க்கிற வேலை பிழையில்லை. பொடியள் படிக்க வாறதிலை வாத்திமாருக்குக் கரிசனை எண்டு அந்தக் காலத்திலை ரினைச்சனான். மாணவர் வரவினைப் பொறுத்துப் பாடசாலைக்குக் களக்க வசதிகள் உண்டு எக்கிற நெளிவு சுழிவுகளை நான் வாழைச்சேனையிலைதான் முழுக்க முழுகுக்க அறிஞ்சு கொண்டனான். ஞாயிற்றுக் கிழமை பின்னோரங்களிலை கிறிஸ்தவ வகுப்புகள் நடக்கும். கட்டாயம் எண்டில்லை. போனால் சின்னச் சின்ன வடிவான படங்கள் தருவினம். கிறிஸ்தவ சமயம் நல்ல கவாதி. பெரிய வகுப்பு அண்ணன்மாறும் அக்காமாறும் நாடகம் நடப்பினம். கெட்ட குமாரன் நாடகத்திலை களகம்மாக்கா நல்லா நடச்சவ. ஸ்ரான்லி வீதியிலை கட்டப்பட்ட முதலாவது மாடிக்கட்டம் 'களகபவனம்'. அது அவவின்ரை பெயராலை கட்டப்பட்டது. கிறிஸ்தவ மரம் களாவிலை காணுற மரம் போலதான்! சின்னச் சின்ன 'பல்புகள்' டாலடிக்கும். காக்காப்பொன்

குஞ்சர்கள் ஹிகிளா வொப்பாகம் வண்ண பலுன்கள் காய்க்கும்.
 பென்சில்கள், கொப்பிகள், புத்தகங்கள், பொம்மைகள் என்று
 பல்வகைத்தான பரிசுப் பொருள்கள் அந்த மரத்திலை தொங்கும்.
 பெயர்களைக் கூப்பிட்டுப் பரிசுகளை மரத்திலை ஆய்ஞ்சுதான் தருவினம்.
 சோக்கா இருக்கும்.

நான் அங்கை அரிவரி படிக்கேக்கிள்ளைதான் உண்மையான இலவச
 மதிய போசனத்திட்டம் அமுலுக்கு வந்தது. அது கனங்கராவின் கங்கரியம்
 எண்டு நினைக்கிறன். அது யுத்த காலப் பஞ்சத்தினாலே இடையிலை
 நிண்டது. 1956க்குப் பிறகு தஹாநாயக்கா மீண்டும் இலவச மதிய
 போசனத்திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார். இந்தத் திட்டத்திலை Interrel
 லுக்கு இலவச 'பன்னிஸ்' கிடச்சது. இதனால் அவருக்கு 'பன்னிஸ் மாமா'
 என்ற பட்டம் நிலைச்சது. பேக்கரிக்காரங்கள் காச அடிச்சவங்கள்.
 நடுவிலை அவியாமல் இருக்கிற கோதம்ப மாவை Ball செய்து
 பொடியங்களிலும், சிலசமயம் வாத்திமாரிலும் ஏறிஞ்சு பழக
 உதவினதுதான் மிச்சம்! இந்த ஆய்க்கினைக்குப் பிறகு Care
 விஸ்கோத்து குடுக்கிற திட்டம் வந்தது. நான் வாழைச் சேனையிலை
 அதிபராய் இருக்கேக்கிள்ளை இந்த விசுக்கோத்துக் கணக்கு
 வழக்குகளை உப அதிபரிலை பொறிப்பிச்சுப் போட்டன். கிராமப்புறப்
 பள்ளிக்கூடங்களிலை அதிபர் வேலை பார்த்த சட்டம்பிமாருக்கு இந்த
 விசுக்கோத்தாவை நல்ல கொண்டாட்டம். இந்த விசுக்கோத்துகளை
 கோழித்தீவனமாக்கிப் பணக்காரராகியவையளும் இருக்கினம். பெரிய
 பள்ளிக்கூட அதிபர்களுக்கு வசதிக்கட்டணம், தளபாடத் திருத்தவேலை,
 விளையாட்டுப் போட்டிகள், கட்டட நிதி என்று 'பாலபருப்பு'போல
 காசடிக்க வேறு வழிகள் இருந்ததாவை, விசுக்கோத்திலை
 கைவைக்கிறதில்லை எண்டு அனுபவஸ்தர்கள் எனக்குச் சொல்லித்
 தந்தவை. வேதப்பள்ளில் மதிய இலவச உணவு சோறு. ஒரு மரக்கறி,
 பருப்பும் போட்டு சாம்பார் போல குழம்பு, சொதி இவ்வளவும் சோத்துக்கு
 உவப்பாகத் தருவினம். சொந்தமாப் பீங்கான் அல்லது தட்டு நாங்கள்
 கொண்டு போகவேணும். அவற்றைக் கழுவி வைக்கிறதுக்கு அலுமாரி
 கூட இருந்தது.

கோக்கி ஒருத்தன் குழம்பு வாளியைக் கொண்டு வரேக்கிள்ளை
 அக்காமேலை கொட்டுண்டு போச்சு. பாவாடை எல்லாம் கறி. காலிலை
 சூட்டுக் குழம்பு. வேணுமெண்டுதான் அக்காமீது கறியைக் கொட்டினவன்
 எண்டது ஆச்சியின் கட்சி. பள்ளிக்கு வந்து ஆச்சி அதிபரைக்கூடக்
 கேளாக் கேள்வி கேட்டவ. எங்கடை அயலிலை வாய்ச்சண்டையிலை
 ஆச்சியை ஆரும் வெல்லேலா. அக்கா அப்ப கடுக்கண்டிருந்ததுதான்
 ஆச்சியின் கொதிக்கு மூலகாரணம். ஆச்சிக்கு சப்போட்டாக, 'சைவைப்
 பள்ளிதான் படிப்பிலை முன்னுக்கு நிக்குது. உருப்படியான ரெண்டு
 தேவாரம் எண்டாலும் சொல்லிக் குப்பாங்கள். உந்த வேதக்காரன்கள்
 மதம் மாத்திப்போடுவான்கள்' என்று வெண்தாடிக்கிழவர் புத்தத்
 துவங்களார். அதோடை நான் சைவப்பள்ளிக்கு மாறினன். இரண்டு
 பள்ளிகளையும் பாசிபிடித்த, உடைந்த 'விதுரோடுகள்' பொறிக்கப்பட்ட
 உயரமில்லாத மதில் ஒன்றுதான் பிரிச்சு வைச்சது. 'வேதப்பள்ளி
 வெடுக்குச் சட்டி' 'சைவப்பள்ளி சருவச் சட்டி' என்று பையங்கள்
 வக்கணை தெளிப்பார்கள். வேதப்பள்ளியிலை முழுசாக ஒரு
 வருஷந்தான் படிச்சாலும், என் பழைய பள்ளி என்கிற பார்தம்
 அதிலைதான் கூட என்பதை இப்போது நிதானிக்க முடிகிறது.

வேதப்பள்ளி Vernacular School. சைவப்பள்ளி Bi - Lingual School. இங்கிலீசு ஒரு பாடம். சம்பத்தரிசியார் கல்லூரி ஆங்கிலப்பாடசாலை. எல்லாப் பாடங்களும் ஆங்கிலத்திலே கற்பிக்கப்படும். English Medium School. சைவப்பள்ளியிலே இரண்டாம் வகுப்பிலைதான் சேர்ந்தனான். ஆசிரியர் சுப்பையா. நல்ல கறுவல். கன்ன உச்சி. பால்கூட அவருடைய பளிச்சிடும் பற்களிடடை நிறத்துக்குப் பிச்சை கேட்கும். சாவகச்சேரிப் பகுதியிலிருந்து ஒவ்வொருநாளும் ரயிலிலை வாறவர். கரிக்கோச்சியிலை வந்தாலும் உடுப்புக் கசங்காது. பாலாடையிலை பாலாமணியும், வேட்டியும். அதிலைதான் சால்வையும், கனிவுப் பார்வை. நித்திய குஞ்சிரிப்பு. நான் யூனியெர்சிட்டி மாணவனாய் இருந்த காலத்திலும், அதே தடத்தில், அதே பார்வையுடனும் சிரிப்புடனும் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். அவரையே இன்றளவும் என் நெஞ்சு எழுத்தறிவித்த இறைவனாகச் சம்பாவனை செய்யும். மூன்றாம் வகுப்பில் அவர் சரித்திரம் படிப்பித்தார். எல்லாளன் - கைமுனு யுத்தத்தைப் படிப்பிச்சது Graphic ஆக நினைவு இருக்கு. சேவகப் பொன்னையா மகன் மகாலிங்கமும், பெரிய சண்முகநாதனும் வகுப்பிலை கடைசி வாங்கைக் குத்தகைக்கு எடுத்தவை. எங்களிலும் Double உயரம். பெஞ்சன்காரர் போல வயது. அவங்களைச் சண்டை பிடிக்கிறாப்போல - எல்லாளன் கைமுனு போல - காட்டிப் பாடம் நடத்தியவர். அதன் தாக்கத்தாலும் நான் 'முதல் முழக்கம்' நாடகம் எழுதினன். அவர் வகுப்பை வரிசையா நிக்க வச்சுத்தான் மனக்கணக்கு வகுப்பு நடத்துவார். கணக்குக்குச் சரியான விடை சொல்லுறவன், பதில் சொல்வாதவங்கடை தலைகளிலை எல்லாம் குட்டிக் கொண்டுபோய் முன்னுக்கு நிக்கவேணும். அப்ப நான் கணக்கிலை சூரன். சத்தம் கேட்கக்கூடியதாகக் குட்டுவன். எல்லாளனையும் கைமுனுவையும் எத்தனை தடவைகள் குட்டியிருக்கிறன்! என்றை குட்டிலை சிலபேர் அழுதும் இருக்கினம்.

ஆதிகால மனுஷரைப் போல சண்டையும் போடுவன். பல், நகம், கல் ஆகியன என் ஆயுதங்கள். என்கூடப் படிச்ச பெருமாள் கோயில் சின்னக் குருக்கள் (அவனுக்குப் பெயர் வரதராஜ ஐயர் என்று ஞாபகம்) மொழு மொழுத்த தேகம். 'மோதகம்' என்று பட்டப் பெயர். எப்பவும் அவன் மடி நிறைய அரச்சதங்களும், கால்சதங்களும் இருக்கும். 'போட்டிகோ' குடுமி. 'கள்ளப் பிராமணி' 'உண்டியல் கள்ளன்' என்று எல்லாரும் அவனைச் சீண்டுவினம். சிறுபான்மைக் கோலத்தின் அவமதிப்பு! அதே பாணியில், இன்னொரு வகையிலை, என்னிலும் பதம் பார்க்கத் துவங்கீட்டினம். பொறுத்தால் குயில் குஞ்சைக் குட்டுறது போலை குட்டித் துலைச்சுப் போடுவாங்கள். ஒரு நாள். மூண்டு பொடியள் குருக்களிலை சேட்டை விட்டுக் கொண்டு நிண்டனம். அவையளிலை எனக்குப் பழம் கறளும். அவங்களுக்கு குட்டும், குத்தும், கல்லெறியும் விட்டன். தூரத்தில் பெரியண்ணன் வந்துக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த தைரியமும் எண்டது அவங்களுக்குத் தெரியாது. அதிலுருந்து அவை மடக்கம். பிறகு சின்ன ஐயர் என்னிலை ஒட்டு. முன்னாலிருந்த சைவத்தினரை கடையிலை நான் விரும்புற எந்தச் சாமானும் வாங்கித் தருவான். உறவுக்கு அப்பாலும் நட்புகள் உண்டு என்பதின் ஞானோதயம் இது என்பதை இப்பொழுது இனக்காண முடியுது.

என்னோடை அவன் கூட்டாளியாய்த் திரியிறது வடிவில்லை என்று இராசையா வாத்தியார் பெரிய ஐயரிட்டைக் கோள் முட்டினவராம். அவர் சிலுக்கு பாலாமணியும், ஏகாவடமுமாக ஆணைப்பந்திப் பக்கமிருந்து சைக்கிளிலை வருவார். அவர் சித்த வைத்தியரும். சைக்கிள் கரியரில் மருந்துப்பெட்டி. நெத்தியில் எப்பவும் சந்தனப் பொட்டு. அவர் சமயபாடம். நான் எப்பிடிச் சரியாச் சொன்னாலும் பிழை கண்டு பிடிப்பார். மற்றப் பாடங்களிலை எவ்வளவு நல்ல மார்க்ஸ் எடுத்தாலும், இவர் எனக்கு 'முட்டை' தந்து நான் முதல் மூன்று பிள்ளைகளுக்குள் வராதவாறு கரிசனையாகப் பார்த்துக் கொள்ளுவார். பின்னாலை நின்று கல்லெறிந்து அவர் மண்டையிலிருது ரெத்தம் ஓடுறதைக் கண்ணாலை பார்க்க வேணும் என்று கறுவியிருக்கிறன். மூன்றாம் வகுப்பிலைதான் இங்கிலீஸ் பாடம் துவங்கும். இங்கிலீசு படிப்பிச்சது ஒரு டீச்சர். அவர் பாடசாலைக்கு ரிகூவிலைதான் வாருவா. கண்ணாடியும் போட்டிருந்தா. அவதான் இங்கிலீசும் தையலும் படிப்பிக்கிறதிலை கெட்டிக்காரியாம். அவளின்ரை புருஷன் ஆஸ்பத்திரியிலை நல்ல உத்தியோகமாம். அரசு சுவருக்கு மேலாலை அவவோடை இராசையா வாத்தியார் பேசிக் கொண்டுருப்பார். அவ படிப்பிக்கிறதுக்கு முந்தியே நான் ரிபூஷனிலை இங்கிலீஸ் படிக்கத் துவங்கிட்டன். நான் கூனாவுக்கு முந்தைன பீனா போலவும் நடந்திருக்கலாம். அவவும் எனக்கு மார்க்ஸ் தாறதுக்கு அருக்காணிப்படுவா. அந்த ரெண்டுபேரும் நான் முதலாம் பிள்ளையாய் வராமல் இருக்க ஏன் அவ்வளவு கரிசனைப் பட்டவை எண்டது எனக்குப் பேந்துதான் விளங்கீச்சது. அப்ப நான் பெரியகோயில் பள்ளியிலை முதலாம் பிள்ளையாக வந்து கொண்டிருந்தன்.

சைவப்பள்ளியிலை சின்னச் சண்முகநாதனும் என்றை சினேகிதன். அவன் நாவலர் நோட்டில், நீராவிடி வந்து ஏறும் இடத்துக்குக் கிட்ட வசித்தவன். அப்பா இல்லை. அண்ணன்தான் படிப்பிச்சவன். தண்ணீரால் சிலேட்டைக் கழுவி, அதன் சட்டத்தைப் பிடித்து ஆட்டி ஆட்டி உணர்த்தினான். சட்டம் கழன்று, சிலேட் சிமெண்டுத் தரையிலை விழுந்து நொருங்கிப் போச்சு. அண்ணன் தன் தோலை உரிச்சுப் போடுவார் என்று அவன் அழ்த்துவங்கினான். பாவமா இருந்தது. என் சிலேட்டை அவனுக்குக் கொடுத்து, நான் என் சிலேட்டை உடைச்சுப் போட்டதாக வீட்டிலை போய்ப் பொய் சொல்லி வாங்கிக் கட்டினன். பிறருக்கு உதவுவதில் உள்ள சுகத்தை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தன். அவனுடைய வீட்டுக்குப் பின்னால் நிறைய கறிவேப்ப மரங்கள் நின்றன. எனக்கு ரெண்டு மூன்று மரங்கள் பிடுங்கித் தந்தவன். அவற்றை வீட்டுப் பின்வளவிலை நடடுத்த தண்ணீர் ஊற்றி வளர்த்தன். ஒரு மரம் சேட்டமாக வளர்ந்தது. ஆனால், வாளிக் கக்கூசு கட்ட நிலையம் எடுத்த பொழுது, அந்த கறிவேப்பமரம் வெட்டப்பட்டுவிட்டது. வளருவதும் வெட்டுவதுமான சம்சார சக்கரம்!

தமிழில் எழுதும் பொழுது, சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில், மேல் வகுப்புகளில் ஹேக்கப் சேரிடம் தமிழ் படிச்சதை மறக்க மாட்டன். அவர் பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாண மானகரசபையின் மேயராகவும் உயர்ந்தவர். அவர் செய்யுளுக்குத் தரும் பொழிப்புரையில் ஒரு SAMPLE. "நெல்லுக்கிறைத்த நீர் - நெல்லுக்கு இறைத்த நீர்; வாய்க்கால் வழியோடி - வாய்க்கால் வழி ஓடி; புல்லுக்குமாதிகே பொசியுமாம் - புல்லுக்கு மாதிகே பொசியு ஆம்; தொல்லுலகில் - தொல் உலகில்;

நல்லாரொருவருள் நாளரேல் - நல்லா ரொருவர் உள்ளரேல்; அவர் பொருட்டெல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை - அவர்பொருட் டெல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை! ... You understand...now let us go to the next verse... இப்படியாகத்தான் நான் தமிழ் படித்ததினால், என் இரண்டாம் மொழியாக வத்தனைக் கைப்பற்ற நேர்ந்தது. ஆனால் இன்று....

இப்ப அவுஸ்திரேலியாவிலே சிலபேர், 'எனக்குத் தமிழ் பேச அவ்வளவாக வராது... மன்னியிங்கோ... ஆங்கிலத்திலே பேசுகிறேன்...' என்று சொல்லுகிறார்கள். தங்களுடைய அறிவு மிதிப்புக்கு இந்த அறிவிப்பு உதவும் என்று நம்புகிறார்கள். நான் ஹேக்கப் சேரிடம் தமிழ் படிச்சும், முதன் முதலில் ஆங்கிலத்தில் கதை சொல்லி, ஆங்கிலத்தில் நடித்தும் கலைகள் பயின்ற போதிலும், என்னாலே சபைகளிலே தமிழிலே பேச முடியும் என்று அறிக்கையிடுவதின் மூலம் தமிழருடைய மானத்தைக் கப்பல் ஏறுகிறேனா? என் தமிழ் சேவிப்புக்காக என்னை அறிவில்லாதவன் என்று நீங்கள் மட்டிட்டாலும் பாதகமில்லை. என் பேரப்பிள்ளைகள் மட்டுமல்ல, அவர்களுடைய பேரப்பிள்ளைகளும் தமிழிலே பேசக்கூடியவர்களாக வளரவேண்டும் என்று களவு காணும் உரிமை எனக்கு உண்டு என்று நான் கொக்கரித்துக் கொண்டே இருப்பேன்!

காட்டுகின்றன. அன்றைய காலகட்டத்தில் வெளியான தி.க, தி.மு.க படைப்புகள் இன்னும் பல பதிப்புகளையும் கடந்து தொடர்ந்து புதிப்பித்து பதிப்பிக்கப்பட்டு வருகின்றன. திராவிடநாடு எழுச்சி பற்றி முதலாமணிப் பட்டம் பெறுபவர்கள் இன்று அன்றைய படைப்புகளையே எதிர்பார்க்கின்றார்கள். இன்னும் 30 வருடங்களுக்குப் பிறகு 'தமிழ் ஈழப்போராட்டமும் தமிழ் இலக்கியத்தின் தாக்கமும்' என்ற தலைப்பில் ஆராய்ச்சி செய்பவர்கள் நிச்சயமாக முருகபுத்தி கூறுவது போன்ற படைப்புகளை நாடமாட்டார்கள் என்பது உறுதி. ஏனெனில் காலத்துக்கொவ்வாத படைப்பை வெளியிட்டார்கள் என்ற வாதம் அவர்களைக் கவ்விக்கொள்ளும்.

மேடைக்கு மேடை மேதினங்களில் வர்க்கப் போராட்டம் பற்றியும், மங்கையின் மார்பகத்திற்கும், விவாட்டு மாம்பழத்திற்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் கவிதை பாடிய கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

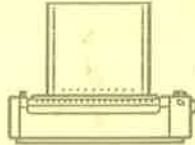
கலைஞன், கவிஞன், கதைஞன் காலத்தின் கண்ணாடி என்பது உண்மை. ஒரு இனம் தனது விடிவுக்கு ஏங்கிநிற்கும் இவ்வேளை வரவாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. 'கண்ணீர் விட்டோ வளர்த்தோம் சர்வேசா இப்பயிரை கருகத் திருவுளமோ' என அழுதான் பாரதி. செந்நீர் விட்டு வளர்த்த பயிர் இது. கருகத் திருவுளமோ? இலக்கியவாதிகளே சொல்லுவீங்கள்?.

இளங்கோ. ந.
பலசரக்கு மொத்த வியாபாரி.
மெல்பன்

*For all
your*

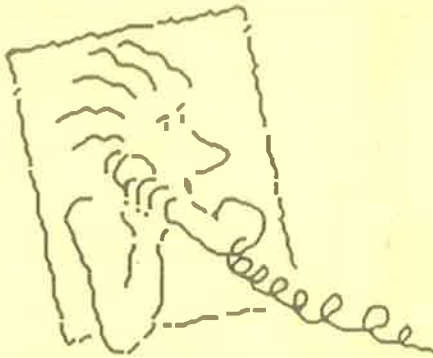

PERSONAL COMPUTER SYSTEM

(Home or Business use)

Complete with
Commercial, Educational & Games software

at the
BEST PRICE IN
MELBOURNE

Please contact

Monthly terms available for
approved customers

Major Credit Cards accepted

LOGAN
SOFTWARE CONSULTANCY

6 Bonnie Court, Ferntree Gully Victoria 3156

(03) 752 2232

Established since 1985